

EL Pedró

Revista de Jafre | Número 4 | diciembre 2010 - gener 2011

EL Pedró

CONTINGUTS>>

03 SALUTACIÓ | FETS DESTACATS: **04 CAGATIÓ | 05 CAMPAMENT REIAL I CAVALCADA DE REIS | 06 OFRENES A SANT SEBASTIÀ | 07 CARNAVAL | 08-09 LA NEVADA DEL 8 DE MARÇ | 10 ROBATORI DE LA MARE DE DÉU DE LA FONT SANTA | 11 LA VEDELLA DE JAFRE | 12 PRIMERA COMUNIÓ | 13 HOMENATGE A LA VELLESA | 14 CATIFA DE CORPUS | 15 OBRES | 16 REVETLLA DE SANT JOAN | 17-18 III FIRA DE JAFRE | 19 TORNEIG DE FUTBOL SALA | 20 DONACIÓ DE SANG | 20-21 CASAL D'ESTIU | 22-23 FESTA DE SETEMBRE | 24 SOPAR CONTRA EL CÀNCER | 25-26 FESTA MAJOR DE SANT MARTÍ | 27 BENEDICCIÓ I DEDICACIÓ AL CULTE DE LA NOVA IMATGE DE LA MARE DE DÉU | 28-30 JOVES EMPRENEDORS | 31-33 PROJECTE LIFE + RIPARIA TER A L'ILLA D'AVALL | 34-35 ASSUMPCIÓ MATEU | 36-37 MAS POU I LA MEMÒRIA DEL SEU HEREU | 38-39 FOTOGRAFIES ANTIGUES | 40-42 ENTREVISTA A... MARTÍ FONT | 43-44 LA JUBILACIÓ DE MOSSÈN MARTÍ ALABAU CORTADA | 45-48 50È ANIVERSARI DE L'ARRIBADA DE L'AIGUA CORRENT A JAFRE | 49-50 IMATGES DE LA VERGE DE LA FONT SANTA | 51 RECEPTES DE CUINA | 52 IMATGES PEL RECORD...**

Equip redactor:

Josep Alabau, Teresa Alabau, Èlia Bantí, M. Rosa Carrera i Xavier Vila.

Fotografies: Núria Berga, Carme Oliveras, Èlia Bantí, Miquel Bonany, Jordi Bonany, Pau Vila, Sebastià Alabau, Màrio Lòpez, Pere Bantí i Xavier Vila

Edita: Ajuntament de Jafre amb la col·laboració de l'Associació Sociocultural "La Jafrenca"

Dipòsit Legal: GI-1485/2007

Disseny i impressió: Impremta Pagès - Anglès

L'Ajuntament de Jafre i l'Associació Sociocultural "La Jafrenca" no es fan responsables del contingut d'aquells articles i notes signades per particulars o col·lectius que hi col·laboren.

Joan Bonany i Rocas
Alcalde de Jafre

Benvolguts jafrencs,

L'any 2010 ha estat el segon any complet que acabem sota els signes d'una crisi econòmica de magnituds històriques i que malauradament, els experts, no en veuen, encara, una sortida propera. Tant de bo m'equivoqui, però això vol dir que l'any 2011 viurem sota el signe de poc o nul desenvolupament econòmic. Temps difícils per les famílies, les empreses, les institucions, ... per tots plegats. Ens tocarà a tots continuar empenyent i treballar per sortir d'aquesta situació i a la vegada procurar no deixar ningú pel camí. Des de l'ajuntament, amb els modestos recursos que disposem, els posem a treballar i contribuir amb el petit gra de sorra en aquesta direcció.

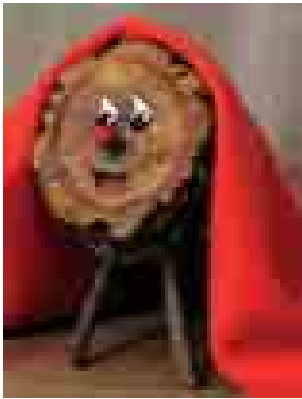
L'any 2010 també ha estat l'any de la nevada. L'any 1940 va ser l'any dels aiguats, el 1956 l'any de la fred i l'any 2010, l'any de la nevada. La nevada ens va recordar els dependents que som en la vida quotidiana dels serveis més elementals i ha posat en qüestió la qualitat d'alguns d'ells, com ara el subministrament elèctric. L'actitud dels veïns de Jafre en ajudar a la gent que quedava atrapada a la carretera, en acollir durant la nit al local social als que no varen poder tornar a casa aquella nit, en col·laborar a resoldre els petits i grans problemes que anaven sorgint va ser francament encomiable. També ens ha ensenyat, segons el meu entendre, la importància del veïnatge. Afrontar aquestes situacions amb la col·laboració de tots va fer més suportable tots els inconvenients i incomoditats que va portar el després de la nevada.

El mes de desembre a Jafre significa, a més de l'arribada de les festes de Nadal, l'arribada d'un nou número de la Revista de Jafre. Aquest any, la revista, fidel a la seva curta història, conté un recull dels fets més significatius de la vida al poble acompanyat d'unes bones fotografies. Amb els anys s'haurà de convertir, ja ho hem dit en altres ocasions, en un àlbum de la gran família de Jafre que en el futur nosaltres mateixos i altres generacions podran repassar. Conté també altres temes, tots ells de gran interès com l'entrevista a Martí Font, la ressenya sobre la jubilació de mossèn Martí Alabau, el projecte LIFE+ Riparia Ter, la història d'edificis significatius explicats a partir del que ens diuen les llindes de les portes, la mirada amb perspectiva sobre Jafre d'una artista, Assumpció Mateu afincada entre nosaltres, un article sobre els joves emprenedors de Jafre, la història del subministrament d'aigua corrent al poble i la crònica sobre el robatori i la reposició de la imatge de la Mare de Déu de la Font Santa. Com podeu veure un menú variat i interessant que espero que en gaudiu.

Bon Nadal!

26 de desembre de 2009

Caga tió

El tió és un tronc, triat pels nens, que esdevé màgicament un ésser que s'ha d'alimentar i que viu durant uns dies a la cuina de la casa, que dóna els seus regals per Nadal i que després es crema. Ben aviat, aquesta característica d'animal fantàstic es reforça a partir d'afegir al tronc unes potes, aprofitar la forma de la fusta per figurar la cara, posar-hi una llengua. I així trobem el tió tal com el coneixem ara: un personatge que sembla una bèstia, que cada any arriba uns dies abans de Nadal, que resideix a la cuina o, sobretot, al menjador i al qual cal donar aliments -

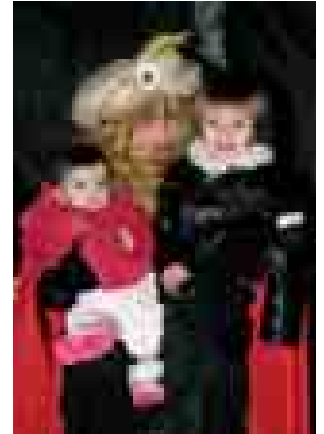
els tradicionals eren garrofes, pa sec, ara li posen més coses - i aigua, per tal de rebre els seus obsequis. El tió és fa cagar, segons el costum de cada casa, la Nit de Nadal - tradicionalment, després de la Missa del Gall - o el mateix dia de Nadal. I encara, per allò que els més petits van a visitar altres cases de la família - n'hi ha que continuen treballant el dia de Sant Esteve. Aquest és el cas del de Jafre. La tarda del dia de Sant Esteve, el tió va cagar regals a tots els nens i nenes que va anar al Local Social.

Campament Reial

Per preparar la seva arribada, Ses Majestats Melcior, Gaspar i Baltasar, els Reis d'Orient, van enviar els seus ajudants, els patges reials, perquè anessin recollint les cartes dels nens i nenes i poder avançar la feina que van fer durant aquells dies.

Els patges van aixecar un campament al pati de Can Tomaset i els nens i nenes que hi varen anar, els van poder lliurar les seves cartes, per després ser entregades directament als Tres Reis d'Orient.

Cavalcada de Reis

La cita amb Melcior, Gaspar i Baltasar, tan esperada pels més menuts, va ser el 5 de gener, a les 18.30 hores, a la font. Després de ser rebuts per l'alcalde Joan Bonany per lliurar-los la clau màgica del poble, els Reis i la

seva comitiva van iniciar la cavalcada per diferents carrers fins arribar a la parròquia. Allí van saludar a tots els infants que els van anar a rebre.

Encant d'ofrenes a la Font Santa en honor a Sant Sebastià

Els jafrencs van tornar a complir el vot de poble fet a sant Sebastià ara fa més d'un segle. Cada any, per aquesta festivitat, els veïns porten ofrenes a la Font Santa per agrair la intercessió de

sant Sebastià en una greu epidèmia de còlera que afectava el nostre municipi. Una vegada acabada la cerimònia religiosa es va fer, com és tradició, l'encantament de les ofrenes.

Com és tradició, l'encantament de les ofrenes es fa al jardí de la Font Santa.

Carnaval

Les festes de Carnaval a casa nostra, també conegudes per Carnestoltes, es celebren de Dijous Gras a Dimecres de Cendra i s'estructuren al voltant d'una seqüència ritual que inclou l'arribada, el regnat, la mort i l'enterrament a la població d'un personatge anomenat Carnestoltes. El Carnaval és una setmana que es caracteritza per ser un moment de transgressions desenfrenades, per la sàtira política, pels enfrontaments festius, per les desfilades de comparses i rues plenes de gent disfressada, per les mascarades i per tot tipus d'altres inversions dels papers socials, moments de revolta controlada en què el món es posa momentàniament de cap per avall. Uns dies plens d'excessos carnals i gastronòmics previs a l'arribada de la meditació i els dejunis propis de la Quaresma.

El dissabte 20 de febrer es va celebrar el carnaval amb un sopar i un ball de disfresses al Local Social. Durant el transcurs de la vetllada es van premiar les disfresses més originals. Els premiats foren els següents: premi a la millor disfressa individual per a Josep Burch. El premi a la millor disfressa de grup fou per Anna Surribas i Jaume Pinsach. En la categoria de millor disfressa infantil, el premi fou per a Xesca Padrosa.

Millor disfressa individual: Josep Burch.

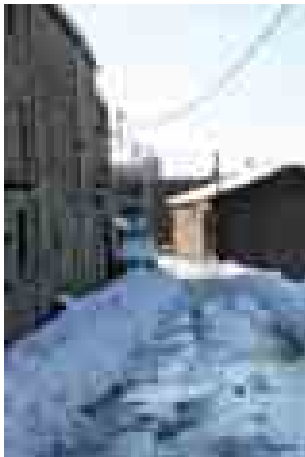

Millor disfressa de categoria infantil:
Xesca Padrosa

Millor disfressa de grup: Anna Surribas i Jaume Pinsach

La nevada

AQUELLA NIT, UN GRUP DE PERSONES VAREN QUEDAR ATRAPADES AMB ELS SEUS VEHICLES A LES RODALIES DE JAFRE I VAN HAVER DE PASSAR LA NIT AL LOCAL SOCIAL QUE VA HAVER DE SER HABILITAT COM A REFUGI TEMPORAL.

A mig matí del dilluns dia 8 de març va començar a nevar amb una intensitat que feia dècades que no es veia. A la tarda, seguia nevant i ja havíem quedat sense subministrament elèctric i en conseqüència sense calefacció. El temporal de vent i neu va durar fins a la mitjanit però no va ser fins a l'endemà que, amb les primeres llums, ens vàrem adonar de la magnitud del desastre. Abans de començar a enumerar el reguitzell d'accidents, penalitats i destrosses, dir que en aquests dies hem pogut comprovar que la solidaritat entre veïns ha funcionat. La mateixa nit del dia 8, la família Sabater de Can Tarrés van netejar els carrers amb el seu tractor. Aquella nit, un grup de persones varen quedar atrapades amb els seus vehicles a les rodalies de Jafre i varen haver de passar la nit al Local Social que fou habilitat com a refugi temporal. Un veí va aportar el seu grup electrogen per tal que poguessin tenir calefacció. Com deia, fou l'endemà dimarts quan vàrem poder veure el desastre en tota la seva extensió. Vàrem haver d'obrir-nos camí amb la pala per accedir al carrer. La força del

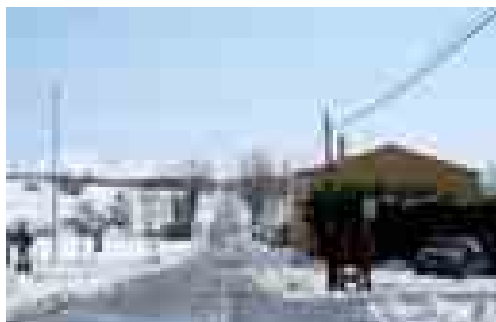
vent combinada amb el pes de la neu acumulada havia trencat branques i arbres sencers que en alguns casos, barraven el pas. Els pals de la xarxa de distribució d'energia elèctrica van caure sobre la carretera i no es podia anar a Verges. Conseqüència d'això, aquell dia no va haver-hi pa a la botiga de queviures. El servei de telefonia mòbil no funcionava. La circulació per l'interior del casc urbà era força difícil. Alguns coberts, hivernacles i tanques també s'havien enfonsat sota el pes de la neu. Els més afortunats van ser aquells que disposaven d'un generador elèctric la qual cosa els va permetre "capejar el temporal". Hi va haver famílies que disposaven d'aquests dispositius que varen compartir-los amb els seus veïns. Els cables amb la preuada electricitat creuaven el carrer fins a casa del veí. Altres, amb els tractors, el Bobcat o les pales varen ajudar en les tasques de neteja de camins, carrers i carreteres. Ens vàrem preparar per afrontar la segona nit amb espelmes i llanternes. Les piles aviat van convertir-se en un bé escàs. Els mitjans alternatius per escalfar-se

eren la llar de foc i tota mena d'estufes: de llenya, de petroli, de querosè, de gas... La nit de dimarts a dimecres fou gèlida i el dia va llevar-se amb una glaçada que va convertir els carrers en pistes de gel i això va provocar accidents de consideració. Algunes granjes van haver de llençar la llet emmagatzemada perquè ningú va poder anar-la a buscar. L'únic servei que va aguantar fou el d'abastament d'aigua i això gràcies a què es va poder alimentar les bombes i així continuar omplint el dipòsit. Sens dubte, els més feliços eren els més petits que varen disfrutar d'una setmana de vacances escolars.

El subministrament d'energia elèctrica va restablir-se el divendres a mitja tarda. Us he de confessar que tornar a sentir el soroll de la caldera de la calefacció funcionant em va semblar música celestial.

Abans d'acabar m'agradaria dir que tots plegats ens vàrem sentir una mica desamparats i desatesos per les diverses administracions. Ningú no ens va avisar i tampoc va venir ningú a demanar-nos si ens faltava res. Cadascú es va haver d'espavilar com va poder. A Jafre, en la meua opinió, l'única administració que va estar a l'alçada de les circumstàncies va ser l'administració local que, dins de les seves possibilitats, va intentar minimitzar els efectes de la tempesta.

Robatori de la Mare de Déu de la Font Santa

Imatge de la Mare de Déu de la Font Santa (Foto S. Martí any 1950).

Uns lladres van robar la figura de guix de la Mare de Déu de la Font Santa que presidia el santuari. La imatge -desapareguda el dia 30 d'abril- era una còpia d'una figura original cremada durant la Guerra Civil. Tot i que la imatge no tenia valor ni artístic ni històric, era un símbol important per als creients del nostre poble. Els lladres van accedir al santuari a través d'un balcó amb l'ajuda d'una escala, després d'intentar obrir la porta principal que tenia un doble pany.

A més de la imatge de la Mare de Déu, els lladres van varen agafar dues figures més, les dels Sants Metges, sant Cosme i sant Damià, sense arribar a emportar-se-les. Una de les quals es va trobar al peu del balcó i l'altre al jardí de la font. Tot i que la imatge de sant Cosme estava trencada, s'ha pogut restaurar perquè es van poder recuperar tots els fragments.

Ja han transcorregut vuit mesos d'aquests lamentables fets i encara no s'ha pogut recuperar.

Imatge que fou sostreta.

TOT I QUE LA IMATGE NO TENIA VALOR NI ARTÍSTIC NI HISTÒRIC, ERA UN SÍMBOL IMPORTANT PER ALS CREIENTS DEL NOSTRE POBLE.

La vedella de Jafre

Sense cap altre motiu que el de fer un bon àpat i gaudir de la companyia dels amics, el dia 1 de maig a Jafre es va organitzar una xefla. Bé, no estic segur si aquesta és la paraula més adequada per qualificar aquest acte. Segons el diccionari de l'IEC, Xefla és un àpat abundós. La "comilona" castellana, vaja. Com que no vaig assistir-hi no sé si la teca va ser abundosa però el que us puc dir és que es va rostir una vedella i que aquesta va servir de sopar a cent cinquanta persones. Que jo sàpiga, ningú no es va queixar per la qual cosa podem dir que tothom va quedar satisfet. La vedella, que va pesar 182 quilos en canal, era jafrenca, de Can Tarrés; de raça frisona i tenia 10

mesos. Per coure un animal d'aquestes dimensions cal una bona organització i mitjans. Aquests van anar a càrrec d'un grup de veïns que varen escollir la vedella, la varen portar a l'escorxador i la van cuinar. L'expert a l'hora de coure-la fou en Jordi Rimbau de Palau-Sator. Es va tardar 12 hores i es va necessitar més d'una tona de llenya d'alzina. Una vegada cuita, Josep Burch i Marc Punset la van trossejar i l'Imma, la Paqui i la Lúdia varen acabar de tallar-la. El nombre de persones que van col·laborar-hi va ser considerable. Els comensals només van haver de pagar una mòdica quantitat per gaudir d'aquest àpat.

ES VA ROSTIR UNA VEDELLA I AQUESTA VA SERVIR DE SOPAR A CENT CINQUANTA PERSONES. LA VEDELLA, QUE VA PESAR 182 QUILOS EN CANAL, ERA JAFRENCA, DE CAN TARRÉS; DE RAÇA FRISONA I TENIA 10 MESOS.

El dia de la Festa del Treball a Jafre varen coure una vedella.

La Primera Comunió

EL DIA 9 DE MAIG
EN PERE ALEMANY
I L'ANNA BONANY
VAN REBRE LA
PRIMERA COMUNIÓ
A L'ESGLÉSIA
PARROQUIAL DE SANT
MARTÍ DE JAFRE.

Pere Alemany i Anna Bonany.

La primera comunió és un dels esdeveniments més assenyalats en la vida d'un infant, de la seva família i en les iniciatives d'una parròquia. La preparació dels nens i de les nenes es fa amb un admirable treball i una generosa dedicació per part dels pastors i dels catequistes.

El dia de la primera comunió és un dia

festiu, un dia entranyable. I amb tota la raó: es tracta que els fills de les famílies cristianes s'incorporen per primera vegada a la vida eucarística dels grans.

El dia 9 de maig en Pere Alemany i l'Anna Bonany van rebre la primera comunió a l'església parroquial de Sant Martí de Jafre.

Homenatge a la Vellesa

El diumenge 23 de maig tingué lloc a Jafre l'homenatge a la gent gran i la festa patronal de l'Associació Sociocultural La Jafrenca. Al matí hi hagué la missa a l'església de Sant Martí en honor a sant Baldiri, patró de la germandat La Jafrenca, presidida per mossèn Joan Planellas, els cants anaren a càrrec del grup Samara. Després de l'ofici solemne és procedí a la inauguració d'un monòlit amb què el poble de Jafre volia retre homenatge a l'entitat local amb més tradició i que compta amb un major nombre de socis. Aquest senzill acte començà amb un breu parlament de Joan Bonany després del qual es descobrí una placa amb una inscripció commemorativa. Per cloure aquest emotiu esdeveniment, hi hagué l'actuació del grup musical Samara.

A continuació, al Local Social del poble, hi hagué el dinar de germanor entre els homenatjats i alguns familiars acompanyants. Una audició de sardanes a la pista poliesportiva a càrrec de la cobla La Principal de l'Escala va servir per posar el punt i final a l'homenatge.

El dia 20 de maig es va fer una excursió a la zona volcànica de la Garrotxa. Aquesta iniciativa s'enmarca dins dels actes organitzats per a celebrar la festivitat del patró de la germandat. A les 10 del matí la comitiva jafrenca va sortir des de la parada de l'autobús en direcció a terres garrotxines. A Santa Pau varen agafar el trenet que els va passejar per la Fajeda d'en Jordà i els va portar a visitar, entre altres, el volcà de Santa Margarida i el Croscat. Tot seguit varen anar a dinar al restaurant Can Xel que es troba dins de la mateixa zona volcànica de la Garrotxa. El paisatge de la zona ha inspirat grans artistes, com el poeta Joan Maragall o els pintors que es van emmarcar en la coneguda escola paisatgística d'Olot. A mitja tarda, els excursionistes tornaven a Jafre.

Catifa de Corpus

Un any més, Jafre manté viva la tradició de les catifes de Corpus. El matí del dia 6 de juny, al Santuari de la Mare de Déu de la Font Santa, hi havia un grup de jafrencs i jafrenques que

treballaven en el procés de creació de les catifes. Any rera any, s'esforçen per mantenir viva aquesta tradició. Després d'unes hores de treball, l'entrada del santuari va quedar guarnida amb unes magnífiques catifes florals.

En moltes poblacions, la processó de Corpus i el seu seguici festiu passen per sobre de les catifes de flors que diferents persones i associacions han preparat setmanes abans. D'aquesta manera les persones imitem el que està passant en aquest moment a la natura: de la mateixa manera que els vessants de les muntanyes s'omplen de flors (i especialment de ginesta), molts carrers de ciutats i pobles s'encatifen amb tot tipus de flors.

La catifa d'aquest any al peu dels escalons del Santuari.

Anys enrera, els carrers de Jafre s'omplien de catifes florals.

EL MATÍ DEL DIA 6 DE JUNY, AL SANTUARI DE LA MARE DE DÉU DE LA FONT SANTA, HI HAVIA UN GRUP DE JAFRENCS I JAFRENQUES QUE TREBALLAVEN EN EL PROCÉS DE CREACIÓ DE LES CATIFES.

Les obres municipals

Les obres més importants que s'han dut a terme en el darrer any han estat les obres de remodelació del Carrer Major i del Carrer de la Font així com el centre d'emmagatzematge de gas situat prop del cementiri municipal. Pel que fa referència al Carrer Major s'ha efectuat la pavimentació del tram d'aquesta via contigu a la Urbanització Font Santa. En aquest tram, també s'ha instal·lat la canalització per la fibra òptica i s'ha realitzat el soterrament de la xarxa de subministrament elèctric així com la de l'enllumenat públic. L'empresa que ha realitzat aquesta obra ha estat Construccions Germans Alabau. El Carrer de la Font també ha experimentat un canvi important d'imatge. S'ha condicionat el tram que va des de la Plaça Major fins l'Avinguda Carles Esteve de Rich. L'empresa Construccions Cos ha estat la que ha realitzat aquesta obra. Aquestes dues vies urbanes s'han pavimentat amb llambordins.

L'altra obra important és el centre d'emmagatzematge de gas. Aquesta instal·lació era indispensable per la propera posada en funcionament del subministrament de gas propà a Jafre per part de l'empresa REPSOL GAS. Aquest centre pot allotjar dos dipòsits aeris de gasos líquids del petroli (GLP) d'una capacitat de 50 metres cúbics cadascun tot i que, de moment, de dipòsit només n'hi haurà un. La xarxa de distribució està formada per tubs de polietilè de 40 i 60 mil·límetres de diàmetre i tindrà una longitud superior als tres quilòmetres. El gas es distribuirà a una pressió màxima de 1,7 bar.

Però encara queden coses per fer, com ara la reforma del nucli antic, l'última fase de la renovació del sanejament d'aigua, la pavimentació del tram del Camí Fondo comprès entre Can Cudí i la finca d'en Boira o l'ampliació del carrer Major, a més de la distribució de gas al municipi.

Carrer Major. Soterrament d'instal·lacions entre Cal Jesús i Cal Cucut previ a la pavimentació.

Pavimentació del Carrer de la Font del tram situat entre Ca la senyora Elvira i Cal Carnisser.

Centre d'emmagatzematge de gas situat prop del cementiri municipal.

Revetlla de Sant Joan

I va arribar la nit de festa per antonomàsia, la nit més màgica de l'any. La nit més venerada des de l'inici dels temps, la nit de Sant Joan. El solstici d'estiu, la plenitud de la vida, la nit més curta de l'any. Nit de gresca, de renovació. Aquesta nit, a Catalunya, als Països Catalans, a la Mediterrània, significa foc, fum, fogueres, petards, revetlla, àpats amb companyia, coques de Sant Joan. Vol dir infants passant-ho molt bé. Famílies entaulades a l'entorn d'un dolç, d'una coca, d'un pastís. Un any més, els jafrencs ho vàrem poder celebrar amb una gran revetlla amb sopar popular i havaneres a la terrassa del Local Social. A l'àpat es va servir coca de Sant Joan i, a la mitja part, hi va haver cremat per a tothom. Les havaneres van anar a càrrec del Grup Norai.

Les havaneres van anar a càrrec del Grup Norai.

III Fira de Jafre

Cultura de la cervesa artesana i productes de la terra

Tercera edició de la Fira de Jafre. La nostra és una fira dedicada a la cultura de la cervesa artesana i als productes de la terra. Durant la fira, els visitants van tenir l'oportunitat de provar les millors cerveses artesanes tot tastant els millors productes de la terra.

La fira va comptar amb la presència de parades amb hortalisses, verdures, fruita de la zona i altres productes d'alimentació elaborats de forma artesanal. També s'hi va poder comprar roba i productes d'artesanía. Aquesta tercera edició va comptar amb la participació d'un major nombre de cervezers exposant els seus productes i va tenir un notable èxit de públic assistent.

Aquest any, a més, com a novetat, es va organitzar una gran fideuada popular a la plaça, i de set a vuit del vespre hi va haver animació musical.

Durant el transcurs de la fira, es va realitzar el concurs amb cata de cerve-

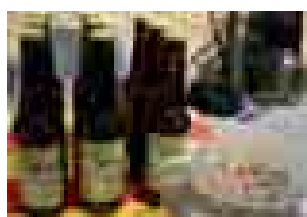

sa, que va dirigir el Sr. Pablo Vijande Majem, mestre cervezer i director de MasMalta. Entre el públic assistent es va formar un panell de catadors, per tal d'escollir la "Cervesa de l'any de Jafre" en les categories de: professionals i amateurs.

En la categoria de cervesa artesana, la premiada fou la nova creació de la marca Moska de Girona (Birrart 2007) amb la seva especialitat d'estiu Moska d'Estiu.

En el primer lloc, però dins del concurs amateur, La Segarreta fou la guanyadora amb una cervesa artesana de blat.

Igual que l'any passat, va haver-hi un servei de barra i brasa on es venien els ja populars jafrencs, un petit aperitiu o pica-pica creat exclusivament per a la fira.

DURANT LA FIRA ES VA REALITZAR EL CONCURS AMB CATA DE CERVESES, QUE VA DIRIGIR EL SR. PABLO VIJANDE MAJEM, MESTRE CERVERER I DIRECTOR DE MASMALTA.

Els productes de l'horta i de la vinya jafrenca també van ser-hi presents.

Torneig de Futbol Sala

L'equip campió i el segon classificat després de l'acte de lliurament de premis.

En el temps en què arriben les desitjades vacances es celebra una nova edició del torneig de les 24 hores Futbol Sala de Jafre. Aquest any s'ha arribat a la vint-i-quatrena edició. El nostre és un dels torneigs amb més tradició de les comarques gironines. És d'esperar que l'organització d'aquest esdeveniment es plantegi, l'any que ve, la celebració del 25è aniversari d'una manera escaient. Tal i com es mereix una fita històrica com aquesta. No vull deixar passar l'ocasió per reconèixer, una vegada més, l'esforç i la constància de l'organització i dels voluntaris que any rere any fan que aquest torneig sigui un èxit.

L'equip guanyador d'aquesta edició fou el format per la Unió Esportiva Jafre i el segon classificat va ser l'equip Can Ricard.

L'equip "33 de juliol" format per joves jafrencs que debutaren en aquest torneig.

La donació de sang

"Amb una vegada no n'hi ha prou". Amb aquest eslògan un any més els jafrencs hem fet un acte de solidaritat.

El dia 4 d'agost, a Jafre, es va fer un gest altruista amb la donació de sang. La participació va ser bastant nombrosa. Gràcies a tothom i us animem a seguir col·laborant.

Com es pot veure a la fotografia, les extraccions es van fer a la sala petita del segon pis de l'Ajuntament.

Juliol i agost

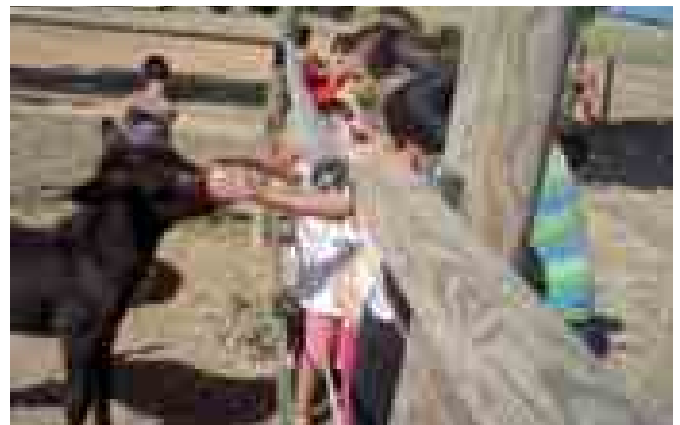
Casal d'estiu

L'estiu és època de vacances, de calor i diversió. Aquest any l'activitat vertebradora del Casal d'estiu del nostre poble va ser la preparació d'un espectacle fet amb les pròpies idees dels nens participants del casal. "El somni dels dibuixos animats" va ser el resultat fi-

nal de tota la suma d'activitats dels mesos de juliol i agost. Un espectacle cent per cent original, creat a partir de la premissa de participació de tots els nens i nenes, dels més petits fins als més grans. Cadascú va tenir el seu paper dins l'espectacle, uns van ser els

Taller: Fem galetes! 22 de juliol.

Visita als animals de Can Canals. 28 de juliol.

Sortida a Peralada.
23 d'agost.

guionistes, d'altres els escenògrafs, els altres s'encarregaven del vestuari i complements, la música, els qui crearen les danses... Coordinació, col·laboració i moltes ganes de passar-ho bé eren els elements imprescindibles perquè tot sortís a la perfecció.

L'espectacle va ser tot un èxit. Pares, familiars, amics i veïns de Jafre ens varen acompanyar el dia 24 d'agost al Local Social, on presentàvem l'obra. Un seguit de personatges televisius varen anar apareixent dalt l'escenari amb l'objectiu de recordar els dibuixos animats que han marcat la infantesa

dels nens, des dels més recents als més llunyans. L'Arale, en Doraemon, els barrufets, en Bob esponja, els Teletubbies, els Picapedra, tots van entrar dins un somni col·lectiu amb les escenes teatrals i les danses. Ens ho passarem d'allò més bé!

Però al Casal també vam fer moltes altres activitats. Excursions amb bici, matins a la piscina municipal de la Tallada, jocs d'aigua, acampades al bosc, tallers de cuina, manualitats i una l'excursió a la piscina de Peralada on ens esperaven inflables aquàtics d'allò més divertits.

UN SEQUIT DE PERSONATGES TELEVISIUS VAREN ANAR APAREIXENT DALT L'ESCENARI AMB L'OBJECTIU DE RECORDAR ELS DIBUIXOS ANIMATS QUE HAN MARCAT LA INFANTESA DELS NENS, DES DELS MÉS RECENTS ALS MÉS LLUNYANS.

Actors de l'obra "El somni dels dibuixos animats" representada el dia 24 d'agost al Local Social.

Festa de Setembre

La Festa va començar el dissabte amb la bicicletada popular.

La Festa de Setembre va començar el dissabte amb la ja tradicional bicicletada popular. Petits i grans varen rea-

litzar un circuit que va acabar al Local Social on tothom va poder prendre un refrigeri. A la tarda, els més petits van disfrutar jugant amb l'escuma a la Plaça del Castell mentre els afeccionats al futbol seguien el partit de tercera territorial entre els equips de la U.E. Jafre i el Mariscal d'Ullà. El dissabte va acabar amb sopar popular i un concert de música catalana ofert pel conjunt "Què tal".

El diumenge es va celebrar el Torneig de Petanca on van participar les tripletes de la Lliga de l'Amistat. Aquest torneig va ser organitzat pel Grup d'Esplai Petanca Jafre. En Jordi Berga ens va obrir les portes de casa seva perquè tots poguéssim visitar l'exposició de minerals.

Al migdia, missa solemne al Santuari de la Mare de Déu de la Font Santa

Botifarrada popular a la mitja part del ball de fi de festa.

Els més petits van disfrutar jugant amb l'escuma.

Grup de participants a la tradicional bicicletada popular.

Un moment del Ball.

amb acompanyament musical de la coral Vol d'Oreneta. A la tarda vàrem poder ballar sardanes amb la Cobla Cervianenca a la pista poliesportiva.

Després de les sardanes, ball amb els "Màgics". A la mitja part del ball es va celebrar una botifarrada popular.

Sardanes amb la Cobla Cervianenca a la pista poliesportiva.

L'exposició de minerals.

Sopar Solidari Dia del Càncer

Com ja és tradició al nostre poble, el 30 d'octubre ens vam tornar a solidaritzar amb totes aquelles persones que han patit o encara estan patint la malaltia del càncer.

Una cinquantena de persones ens vam reunir per sopar i a la vegada per col·laborar, comprant loteria o bé fent

una aportació per aquesta bona causa. En aquest acte es recaptaren 286,04 euros que es lliuraren a la Junta de Girona de l'Associació Espanyola Contra el Càncer. En l'acte en suport de la Marató de TV3 que es celebrà a Jafre el 13 de desembre del 2009 és recaptaren 728,70 euros.

Festa Major

Aquest any, la Festa Major és presentada amb dues novetats importants. La primera fou l'estrena d'una sardana, Som de Jafre, composta pel mestre J. Hostench especialment per a la nostra població. L'altra novetat fou el canvi d'orquestra. Aquest any es va poder gaudir de La Selvatana, la qual va amenitzar tots els actes musicals, entre els quals destaquem el concert i ball de fi de festa.

Els actes varen començar el matí del dissabte 13 de novembre amb unes atraccions pels més menuts. Tres castells inflables i un llit elàstic, instal·lats dins de la carpa, van fer feliços

El mestre J. Hostench, acompanyat dels seus néts i la cobla La Selvatana, després de l'estrena.

Atraccions pels més menuts a l'interior de l'envelat.

DURANT LA FESTA MAJOR ES VA PRESENTAR LA SARDANA "SOM DE JAFRE" COMPOSTA PEL MESTRE J. HOSTENCH ESPECIALMENT PER A LA NOSTRA POBLACIÓ.

als nens i nenes que hi acudiren. El mateix dissabte, a la tarda, es celebrà el IV campionat de botifarra i la segona edició del campionat de parxís individual la guanyadora del qual fou la Júlia Muntaner. A la nit, a l'envelat que es va muntar dins la pista poliesportiva, actuació de Tabaloko i els Dj's Bombionic, Mofe i Fergis.

La jornada festiva, del diumenge dia 15, començà amb l'Ofici Solemne amb l'acompanyament musical de La Selvatana. A continuació és varen ballar sardanes a la Plaça del Castell. Durant el transcurs d'aquesta ballada és va estrenar la sardana "Som de Jafre" del mestre J. Hostench. A continuació,

l'alcalde Joan Bonany li va fer entrega, com a mostra d'agraïment, d'una placa on se li agraeix la sensibilitat, destresa i harmonia demostrades al compondre aquesta peça musical. Durant tot el matí es va poder visitar l'exposició de trens i maquetes d'en Màrio Lopez a la sala petita del segon pis de l'Ajuntament. A la tarda, partit de futbol entre els equips del Jafre i de l'Aro "B" que finalitzà amb victòria de l'equip jafrenc per quatre gols a un. A les cinc, Sardanes davant del Local Social. El concert i el ball de fi de festa a càrrec de l'Orquestra Selvatana posaren el punt i final a les celebracions en honor a sant Martí, patró del poble.

El diumenge pel matí, es va poder visitar l'exposició de trens i maquetes d'en Màrio López.

Benedicció de la nova imatge de la Mare de Déu de la Font Santa

El dia de la Puríssima a les sis de la tarda es va inaugurar al Santuari de la Font Santa la nova imatge de la Mare de Déu. Prop de vuit mesos després d'haver estat sostreta, la Mare de Déu va ser reintegrada al seu cambril. L'obra, encarregada a l'escultor Antoni Delgado, fou beneïda pel Bisbe de Girona, Rvdm. Mons. Francesc Pardo, en una missa concelebrada juntament amb cinc capellans més, entre els quals, Mn. Joan Planellas, rector de Jafre, Mn. Martí Alabau, fill de Jafre i autor de les deprecacions a la Mare de Déu de Gràcia, Mn. Joan Baburés,

mestre de cerimònies, Mn. Jordi i el diaca Enric.

En la prèdica el Bisbe Francesc va accentuar el significat de la imatge de la Mare de Déu sota l'advocació de la Font Santa.

Aquesta és la tercera de les imatges que ha ocupat el cambril del Santuari al llarg de la seva història. Cal recordar que l'any vinent se celebraran els 550 anys de la decisió de dedicar un Santuari a la Mare de Déu de la Font Santa a Jafre.

El rector de Jafre va agrair a cor d'altar l'esforç i la col·laboració de mol-

tes persones per haver fet possible aquesta festa. Des del seu autor, als membres d'Art Cristià d'Olot Pere i Xavier Carré, al pintor olotí Ramon Duran que va acolorir la imatge, al col·laborador Lluís Fajula, a l'Ajuntament de Jafre pel seu esforç i acompanyament i sobretot a aquells devots i feligresos presents en la celebració. També agraint als jafrencs reunits i les persones provinents de pobles veïns que volgueren estar presents en aquesta inauguració.

Seguidament es varen cantar els Goigs a la Mare de Déu de Gràcia de la Font Santa, per tal que els devots poguessin venerar la imatge al cambril.

Tot plegat es va concloure amb un piscolabis al local del Santuari.

Joves emprenedors

Èlia Bantí i Alabau

Marc Bantí i Alabau, té 27 anys i en fa 9 que es dedica a l'empresa Construccions Germans Alabau. És la quarta generació del negoci familiar.

-Per quin motiu vas decidir seguir amb el negoci familiar?

En aquell moment no em venia de gust estudiar ni quedar-me més anys a Olot, i vaig pensar que si venia a Jafre començaria a veure com funcionava tot plegat. D'aquesta manera en podia anar aprenent de jove pel moment de posar-me al capdavant de l'empresa i evitar que es perdés el negoci familiar.

-Si bé ara es treballa molt diferent que temps enrere, quina creus que és l'essència de la teva feina que no ha canviat amb els anys?

En els anys que porto treballant en aquest ofici me n'he adonat que és molt important el contacte directe amb la gent i, en ocasions, mantenir certa complicitat amb els clients de tota la vida.

També és important oferir la garantia d'un bon treball de l'equip de professionals que formen l'empresa.

-Fins al moment, quines han estat les principals aportacions que has dedicat al negoci?

Principalment m'he dedicat a adaptar l'ús de nova maquinària als nous temps, i també de la introducció de noves llicències i qualificacions per poder realitzar obra pública.

-Com veus el futur? Et faria il·lusió veure com una nova generació segueix els teus passos?

Ui, val més que no, es passen molt putes! (riu)

Sincerament, seria molt gratificant veure que l'empresa segueix endavant a mans d'algú de la família.

Jordi Burch Tarrats, té 31 anys i en fa 11 que es dedica al negoci familiar. Ell és la tercera generació de carnisser, "Can Raliu" actualment té oberts tres establiments, un a Jafre i dos a La Bisbal d'Empordà.

-Per quin motiu vas decidir seguir amb el negoci familiar?

Perquè és el que havia vist tota la vida a casa des de petit, i em va agradar més fer de carnisser que seguir estudiant.

-Si bé ara es treballa molt diferent que temps enrere, quina creus que és l'essència de la teva feina que no ha canviat amb els anys?

Crec que bàsicament és l'elaboració dels productes, que encara seguim fent-ho de manera artesanal.

-Fins al moment, quines han estat les principals aportacions que has dedicat al negoci?

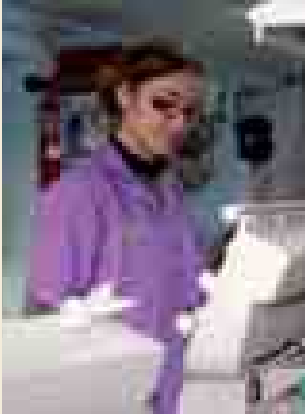
Em sembla que potser la principal aportació ha estat l'adaptació del negoci a les

noves tecnologies, treball que hem fet juntament amb els meus pares.

-Com veus el futur? Et faria il·lusió veure com una nova generació segueix els teus passos?

En aquests moments és difícil parlar del futur, ja que estem en temps de crisi, però penso que si continuem fent la feina ben feta, la cosa ha de tirar endavant.

Pel que fa a si una nova generació ha de seguir o no els meus passos, només el temps ho dirà.

Mª Teresa Fajula Payet, té 34 anys i en fa 18 que està al capdavant de l'empresa de reclams publicitaris Germanes Fajula Payet 1973 SL.

-Per quin motiu vas decidir seguir amb el negoci familiar?

No m'agradava estudiar, i el negoci dels meus pares m'havia palpat des de petita. Sempre m'havia agradat el tracte amb el públic, i aquest negoci compleix els requisits que volia.

Vaig decidir provar i com veieu, em vaig quedar, em sentia a gust amb la feina que feia i ara fa 5 anys el meu pare em va donar la gerència de l'empresa.

-Si bé ara es treballa molt diferent que temps enrere, quina creus que és l'essència de la teva feina que no ha canviat amb els anys?

L'essència és el tracte amb el públic, assessorar-lo en el producte més adient a les seves necessitats, ja que d'articles publicitaris n'hi ha molts, es tracta de delimitar i escollir el més adequat depenent del negoci del nostre client.

Tot això combinat amb un preu competitiu, els clients busquen relació preu-qualitat a

l'hora d'escollir els productes.

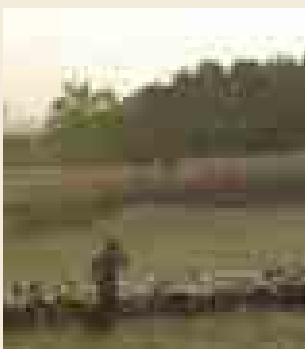
-Fins al moment, quines han estat les principals aportacions que has dedicat al negoci?

Les principals aportacions són les referents a la innovació, ja sigui en l'àmbit tecnològic (maquinària), com en matèria prima, ja que any rere any van sortint novetats i no podem ignorar-les.

-Com veus el futur? Et faria il·lusió veure com una nova generació segueix els teus passos?

Amb la situació actual, tant l'econòmica com la financera, és difícil saber què passarà en un futur, tot depèn de com evolucioni l'economia actual influirà al nostre futur.

Em faria il·lusió que una nova generació seguís els meus passos, però depèn d'ells, segons els seus desitjos i il·lusions que tinguin a la vida. Cada persona ha d'escollir el que li agrada o en el que se sent més a gust.

Pau Figueras i Mundo, té 29 anys i en fa deu que es dedica a l'elaboració artesanal de productes làctics. Ho fa tot, des de portar a pasturar el ramat fins a l'elaboració de formatges,

iogurt i flams que comercialitza amb la marca Pauet.

-Per quin motiu vas decidir seguir amb el negoci familiar?

Perquè m'agrada molt treballar amb els animals degut que durant tota la vida he estat rodejat d'ells.

-Si bé ara es treballa molt diferent que temps enrere, quina creus que és l'essència de la teva feina que no ha canviat amb els anys?

Crec que el que no ha canviat amb els anys ni que tampoc canviarà, és que per més que es modernitzi tot, els animals seguiran essent com sempre, hauran d'anar a pasturar, s'hauran de munyir... i seguiran tinguent les mateixes necessitats.

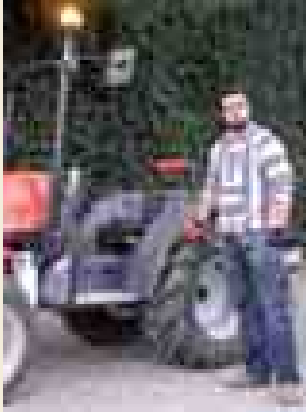
-Fins al moment, quines han estat les principals aportacions que has dedicat al negoci?

Transformar el producte primer, crear una marca i vendre els productes al preu que marquen les nostres necessitats i no les que marquen el preu de mercat.

-Com veus el futur? Et faria il·lusió veure com una nova generació segueix els teus passos?

Veig el futur amb desconcert degut a la crisi, però amb tota la il·lusió del món perquè em dedico al que m'agrada.

En referència a la segona pregunta, no és una cosa que em preocupi, ja que penso que el més important és fer el que t'agrada.

Llorenç Puig i Alabau té 26 anys, des de petit ha ajudat en les feines del camp i fa un any que s'hi dedica professionalment. És autònom de règim agrícola

-Per quin motiu vas decidir seguir amb el negoci familiar?

El cert és que mai em vaig plantejar no fer-ho. Suposo que el fet d'haver-hi una càrrega sentimental en la feina feta, d'haver ajudat a plantar fruiters de ben petit i que aquests hagin anat creixent al mateix ritme que tu, de que tots els coneixements que tinc de la feina me'ls haguera donat mon pare, de sentir que la feina que fas, que vius, forma part de la teva forma de ser... No ho sé, no se m'acut cap motiu per no haver-ho fet. Potser no haver-ho hagut de fer tan aviat, res més.

-Si bé ara es treballa molt diferent que temps enrere, quina creus que és l'essència de la teva feina que no ha canviat amb els anys?

Segurament el fet que de pagès, no s'hi treballa, s'hi viu. És una feina que no pots fer si no t'agrada.

-Fins al moment, quines han estat les principals aportacions que has dedicat al negoci?

Home, amb un any no ha donat temps per a gaire cosa, però bé, suposo que renovació de maquinària (tractor, atomitzador suspès...) i consolidar un sistema de venda directa al client, sense intermediaris... I algun projecte que hi ha pendent a causa de tercers.

-Com veus el futur? Et faria il·lusió veure com una nova generació segueix els teus passos?

Que el camp es va marcint és quelcom constatat fa temps, i no sembla que de moment hagi de tenir aturador. La desprotecció per part de l'administració, moltes traves, la liberalització del comerç amb països fora de la UE, etc., tot són factors que ajuden a danyar aquest món. Si em faria il·lusió veure una nova generació seguint aquests passos? No si s'han de fotre de gana per fer-ho. S'hi poden trobar solucions (creació de cooperatives, supressió d'intermediaris, elaboració de productes d'alts estàndards de qualitat), però si l'administració no s'hi implica (per ajudar), la ballarem magre.

Jordi Sabater i Costa, té 27 anys i en fa 8 que es dedica a l'agricultura i la ramaderia a l'explotació familiar Agrícola Sabater S.C.P. (Can Tarrés)

-Per quin motiu vas decidir seguir amb el negoci familiar?

Sempre m'ha agradat. Va ser una decisió fàcil.

-Si bé ara es treballa molt diferent que temps enrere, quina creus que és l'essència de la teva feina que no ha canviat amb els anys?

El lligam amb la climatologia

-Fins al moment, quines han estat les principals aportacions que has dedicat al negoci?

Intentar modernitzar la maquinària i informatitzar la gestió de la paperassa.

-Com veus el futur? Et faria il·lusió veure com una nova generació segueix els teus passos?

El futur el veig difícil però algú ha de fer el menjar, no? Suposo que sí, que em faria il·lusió, però aquesta decisió no és a les meves mans.

El projecte europeu Life - Riparia-Ter recuperarà el bosc de ribera de l'Illa d'Avall

Consorti Alba-Ter

Des de principis d'aquest any 2010 el Consorci Alba-Ter està coordinant el projecte europeu Life + Natura "Recuperació d'hàbitats riparis del riu Ter (Riparia-Ter)" que té per objectiu recuperar els hàbitats riparis, boscos de ribera, del riu Ter, especialment boscos al·luvials amb vern (*Alnus glutinosa*) (Hàbitat 91E0*), salze (*Salix alba*) i àlber (*Populus alba*) (Hàbitat 92A0) i llacunes temporals mediterrànies (Habitat 3170*). També s'ordenaran i controlaran els accessos a les zones d'actuació per evitar la degradació d'aquests ecosistemes com a conseqüència de l'elevada freqüentació humana; així com s'introduirà la impor-

tància dels valors naturals per aconseguir una gestió sostenible compatible amb la conservació d'àrees naturals. Una d'aquestes zones d'actuació és l'Illa d'Avall a Jafre amb una superfície d'unes 30 hectàrees. En total, el projecte actua en tres zones més, l'Illa de la Pilastra (Besanó, Sant Gregori i Salt), les Diveses i hortes (Salt i Girona) i l'Illa del Ter a Pedret i el Bosc de Can Salvatella (Girona). Totes elles formen part de l'Espai Xarxa Natura 2000 Riberes del Baix Ter (ES5120011). Riparia-Ter es desenvoluparà fins el 2013 i té un cost total de 929.100 euros, el 50% finançat per la Unió Europea.

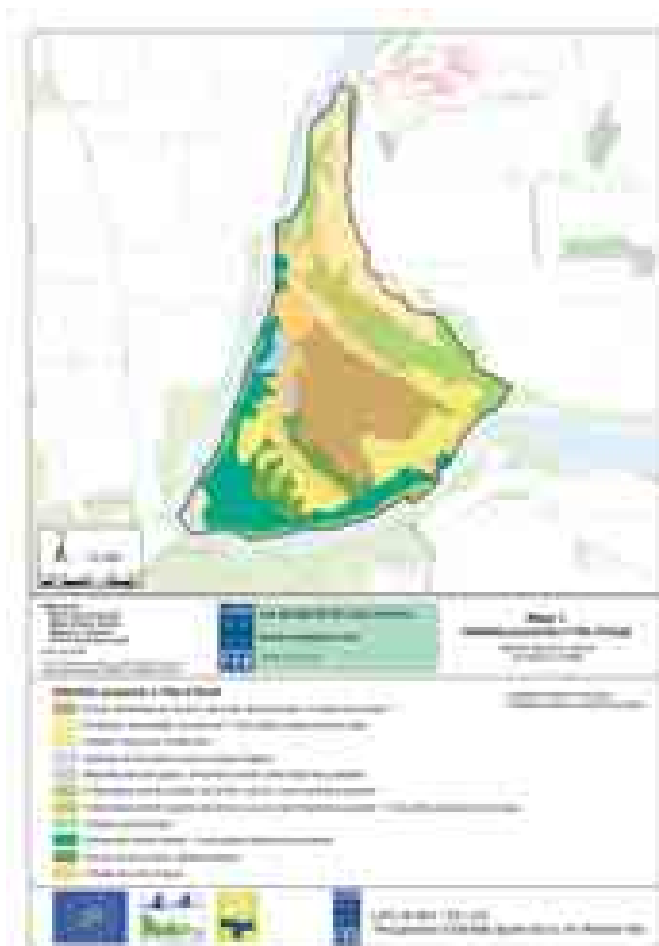
LA XARXA NATURA 2000 ÉS UNA XARXA D'ESPACIS NATURALS PROTEGITS A ESCALA EUROPEA. ES COMPON DE DOS TIPUS D'ESPACIS: LES ZONES ESPECIALS DE CONSERVACIÓ (ZEC) DESIGNADES D'ACORD AMB LA DIRECTIVA HÀBITAT; I LES ZONES D'ESPECIAL PROTECCIÓ PER A LES AUS (ZEPA) ESTABLERTES D'ACORD AMB LA DIRECTIVA AUS.

TAMBÉ S'HAN DEFINIT ACCIONS DE DIFUSIÓ I SENSIBILITZACIÓ PER DONAR A CONÈIXER EL PROJECTE, COM SÓN LA POSADA EN FUNCIONAMENT D'UNA PÀGINA WEB www.liferipariater.com

La Xarxa Natura 2000 és una xarxa d'espais naturals protegits a escala europea. Es compon de dos tipus d'espais: les zones especials de conservació (ZEC) designades d'acord amb la Directiva hàbitats; i les zones d'especial protecció per a les aus (ZEPA) establertes d'acord amb la Directiva Aus. L'objectiu és garantir la supervivència a llarg termini de les espècies i els hàbitats europeus més valuosos i amenaçats, contribuint a aturar la pèrdua de biodiversitat.

El projecte es basa en els boscos de ribera que creixen a les ribes dels rius i rieres, i constitueixen una part molt important de l'ecosistema fluvial. Entre les seves funcions destaquen les de protecció de l'erosió i estabilització dels marges del riu, així com ajudar a disminuir

la velocitat de l'aigua en cas d'avinguda, a retenir sediments i materials, i a mantenir la diversitat biològica. Les espècies vegetals que hi creixen presenten una elevada dependència del medi aquàtic. El bosc de ribera serveix de corredor biològic i de sistema de depuració natural de les aigües millorant-ne la qualitat; també engloba elements paisatgístics de gran valor. Al llarg del riu Ter, ens trobem, que els ecosistemes riparis han estat reduïts en superfície i deteriorant-se en qualitat per causes diverses, la gran majoria de les quals relacionades amb la pèrdua de les dinàmiques naturals del riu, que ha permès l'ocupació d'aquests espais per usos agrícoles, industrials i urbans. A dia d'avui, en algunes zones del riu, els ecosistemes riparis s'han vist

reduïts a una presència testimonial en una estreta línia al costat del riu. Aquest procés ha afectat especialment les zones d'inundació temporal adjacents al riu, incloent les basses i llacunes temporals associades als braços del riu, i als boscos de ribera. Òbviament, la pèrdua d'hàbitats riparis al Ter també ha tingut un fort efecte negatiu en les comunitats animals.

Què preveu Life + Riparia Ter a l'Illa d'Avall?

Els objectius concrets que recull el pla de gestió elaborat aquest primer semestre de l'any 2010 del projecte Life + Riparia-Ter a l'Illa d'Avall són: millorar la freixeneda; recuperar l'albereda i altres boscos de ribera; crear zones humides amb bosc de ribera en un antic braç del riu; controlar les espècies exòtiques invasores, especialment negundo i canya; millorar l'alzinar i ordenar els accessos i l'ús públic a tot el sector.

Les actuacions

- Plantació de bosc de ribera en herbassars ruderals humits.
- Creació de basses temporals amb bosc de ribera.
- Control d'espècies exòtiques invasores: Negundo (*Acer negundo*), ailant (*Ailanthus altissima*) i potenciació del bosc de ribera.
- Millora forestal de l'alzinar i la freixeneda.
- Ordenació dels accessos a l'Illa d'Avall i creació d'un itinerari per l'illa que exposi una mostra de les actuacions realitzades.

El cost d'aquests treballs que començaran a principis de l'any que ve és de 103.869,79 euros. A part d'aquestes actuacions més concretes en el territori, també s'han definit accions de difusió

i sensibilització per donar a conèixer el projecte, com són la posada en funcionament d'una pàgina web (www.liferipariater.com), l'edició d'un díptic i un fulletó, l'enviament de butlletins electrònics mensuals –al qual us podeu subscriure a través de la web–, la creació d'una exposició itinerant, així com l'organització de xerrades anuals i visites guiades a l'espai, entre altres. Per poder ampliar aquesta informació, des d'una vessant més tècnica, es pot consultar la pàgina web del projecte ja que serà l'espai on periòdicament s'informarà sobre les novetats, així com es podran consultar i descarregar els documents d'interès relacionats amb el Riparia-Ter, com són els plans de gestió o els projectes d'itineraris.

Jafre: el meu paradís

Assumpció Mateu

«DURANT LA MEVA VIDA HE VIATJAT FORÇA I HE VISCUT EN VÀRIES CIUTATS PERÒ LA MEVA FELICITAT L'HE TROBAT A JAFRE, DES DE FA 16 ANYS, QUAN ELS MEUS FILLS EREN PETITS VÀREM INSTAL·LAR-NOS UN ESTIU AQUÍ I PER SEMPRE MÉS»

Jafre significa per a mi benestar, pau i bones energies, sempre que hi estic, que és la major part del temps, em sento que em pertany, que és el meu lloc, a on estaria sempre i que em suposa un esforç marxar-ne.

Jafre és un poble escollit per estar-hi, no m'ha estat donat ni per naixement ni per herència i com totes les coses que tries lliurement és perquè sents que són beneficioses per a tu, que t'aporten el millor.

He vist créixer els meus fills jugant i compartint l'infància amb altres nens que també els seus pares varen escollir aquest poble, hi he fet amics per sempre.

És un poble on hi trobes la llibertat i el respecte a la teva intimitat que no és habitual. Veus a la gent quan la vols veure, tothom és amable i et sents còmode sense fer esforços.

Sóc gironina de naixement i fins als set

anys vaig viure a Cassà, el meu avi em va ensenyar a estimar la terra i l'entorn natural i sempre més m'hi he sentit vinculada, crec que Girona és la província més bella de totes, ho tenim tot, mar, plana i muntanya.

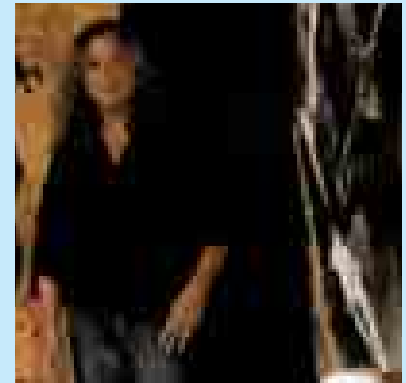
Durant la meua vida he viatjat força i he viscut en vàries ciutats però la meua felicitat l'he trobada a Jafre, des de fa 16 anys, quan els meus fills eren petits vàrem instal·lar-nos un estiu aquí i per sempre més.

Hi he trobat els captards més preciosos, quan hi sóc no me'n vull perdre cap. Em situo davant el finestral del meu estudi i em deixo impressionar per tanta bellesa i serenor.

Puc concentrar-me a treballar davant la immensitat d'aquest paisatge fèrtil i generós.

Veure els canvis del paisatge durant l'any, sentir l'absència present del riu Ter, tenir el mar a prop però a la distàn-

Assumpció Mateu va néixer a Girona el 1952 i als set anys la seva família es trasllada a viure a Barcelona.

El 1970 inicià els estudis de pintura a l'Escola Superior de Belles Arts Sant Jordi de Barcelona, que finalitzà el 1975, alhora que estudiava Disseny Gràfic a l'Escola Elisava de la mateixa ciutat.

A partir del 1979 es dedica a l'activitat docent com a professora de pintura a la Facultat de Belles Arts Sant Jordi de la Universitat Central de Barcelona.

En 1988 obté el grau de Doctora en Belles Arts per la Universitat Central de Barcelona, amb la Tesi "Percepció: Color i Pensament".

Al 1988 es publica el llibre "La Veu del Foc" escrit per M. Mercè Roca, inspirat en la persona i l'obra de l'artista.

Des del 1989 es dedica exclusivament a la pintura.

En aquest mateix any és escollida per participar al Triangle Workshop a Nova York amb artistes de tot el món. També serà convidada a participar en el 43è i 44è Salon des Realités Nouvelles al Grand Palais de Paris, al Salon Comparaisons '98-2000 a París i serà seleccionada pel Catàlego D'Ibérico 2000 del 1990.

L'any 2005 s'edita el seu llibre monogràfic "A. Mateu: La mirada de l'espai interior", escrit per Glòria Bosch i es presenta a la Fundació Vila Casas i al Centre Cultural "La Llacuna" a Andorra. L'any següent es presenta en l'Auditori del MACBA.

El 2009 es publica "La Mirada poètica" per la fundació Atrium Artis, escrit per Carles Martí i Glòria Bosch es presenta a Girona a la Biblioteca de Salt i al Centre d'art Sta.Mònica de Barcelona.

Ha fet més de setanta exposicions individuals arreu del món i ha participat en nombroses Fires d'Art Internacionals i en més de 120 col·lectives.

cia justa per no veure'l sempre, el mar em neguiteja, en canvi el camp m'omple de joia.

I un dels valors més preciosos d'aquest poble és la seva gent sempre disposada a compartir sigui una conversa o qualsevol altra cosa, amb la il·lusió per muntar festes, per trobar-se amb tots. No crec que cap poble tingui tantes festes com Jafre, contínuament hi ha coses previstes per festejar tant pels grans com pels més joves. Encara que de nens i joves anem curts, falta joventut. Potser en els propers anys n'hi haurà més ja que de nens ara n'hi ha més que quan els meus eren petits.

Un altra cosa bona i misteriosa d'aquest poble es l'aigua, tothom coneix Jafre per la bassa, molta gent d'arreu s'hi ha ficat en algun moment de la seva vida i ha notat els seus beneficis, és d'una puresa especial.

La naturalesa és un privilegi i en aquest darrer any hem vist i sentit com es revoltava amb la gran nevada, va coincidir que hi era aquí i veure com tothom es so-

lidaritzava amb els demás, és un orgull.

La diversitat de personatges és paral·lela a la diversitat d'ocells que tenim, és enorme, sobretot a les parets de Can Rich a on visc, tot són nius de diferents espècies i aquest any vaig poder contemplar tot el procés de naixement i creixença de falcons a la mateixa finestra de casa meva, quin plaer!. Això és vida...

Els records a la Plaça Esteve Rich són molts...les revetlles de Sant Joan amb amics-veïns i familiars, les converses amb els veïns autòctons mentre es dedicaven als seus quefers quotidians, com la Remei, en Robert, en Pitu i en Pere dels quals he après tantes coses.

No acabaria mai d'explicar records i anècdotes viscudes a Jafre per tant prefereixo deixar-ho i continuar gaudint el pas del temps en el meu petit paradís empordanès. Per tot això i molt més m'agrada estar aquí i compartir amb tots aquest indret petit i discret però enorme i càlid en valors humans.

El Mas Pou i la memòria del seu hereu

Èlia Bantí i Alabau

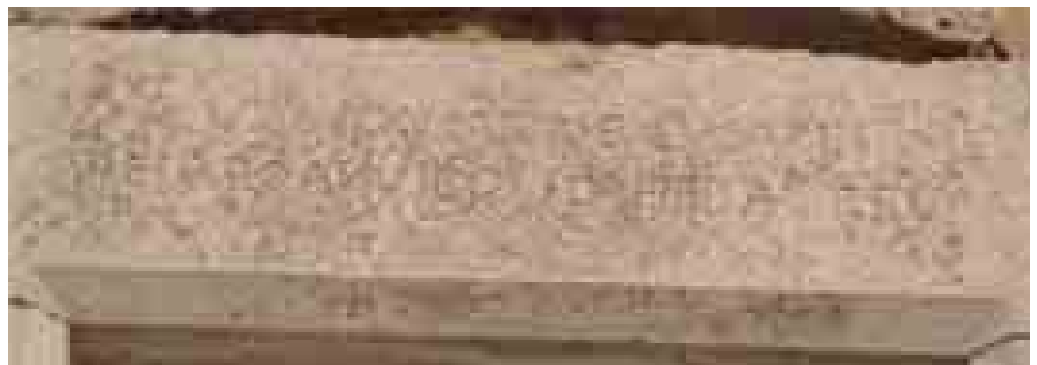
EL MAS POU, MÉS CONEGUT COM "CAN POU", VA POSAR ELS SEUS FONAMENTS AL NUCLI JAFRENC MOLT ABANS DE 1352, JA QUE D'AQUEST ANY ÉS EL CAPBREU MÉS ANTIC QUE S'EN CONSERVA. PERÒ L'ESTRUCTURA ACTUAL DE CAN POU ÉS EL RESULTAT DE DIVERSES AMPLIACIONS DUTES A TERME ENTRE ELS SEGLES XV I XVIII.

Quan deixem enrere el poble veí de Colomers, una munió de cases s'enfilen en la vessant de ponent d'una carena, heus aquí el poble de Jafre. Des de temps immemorials el poble ha anat creixent, s'ha anat construint, a poc a poc, seguint el ritme de la vida. Veient com desenes de generacions deixaven la seva empremta sobre aquest petit

retall d'aquesta nostra terra empordanesa.

Un poble com Jafre es va configurant tant a partir d'allò més material, els carrers i places, cases i masos, com de la memòria col·lectiva, les idees i les vides que hi transcorren. Aquí ens centrem en uns elements materials amb

segles d'història que ens apropen, com si es tractés d'una màquina del temps, a unes dates tan remotes com són els anys 1691 i 1700. El Mas Pou, més conegut com "*Can Pou*", va posar els seus fonaments al nucli jafrenc molt abans de 1352, ja que d'aquest any és el capbreu¹ més antic que se'n conserva. Però l'estructura actual de Can Pou és el resultat de diverses ampliacions dutes a terme entre els segles XV i XVIII.

És en una d'aquestes ampliacions de la casa en què el seu hereu, Isidre Teixidor i Pou, va decidir immortalitzar la seva tasca en dues de les tres llindes que es fabricaren per la façana de ponent. L'hereu del Mas Pou, malgrat no tenir antecedents militars a la família, va arribar a ser coronel i brigadier de l'exèrcit del rei Carles II. El 1689 va obtenir un èxit militar destacable i el rei li concedí el privilegi de "*fidelíssim al braç militar del principat de Catalunya i els comtats de Rosselló i la Cerdanya*". Rebre aquest títol va suposar la transformació del seu mas, amb les respectives ampliacions, remodelacions i embelliment de la seva façana. Les llindes que s'hi troben reflecteixen aquest orgull ennoblit de l'amo de la casa. En una d'elles s'hi pot llegir:

"UNA VILLA CON CATORSE LUGARES ME A RESARON ANY 1691 POR FIEL AL REY"

És de suposar que Isidre Teixidor i Pou vol deixar constància de les represàlies que va patir pel fet de ser fidel al rei de torn. És curiosa la combinació d'idiomes i d'escriptura intuïtiva que trobem a la llinda. A pocs metres d'aquesta, a la mateixa alçada, trobem la segona llinda destacada. Es tracta

d'una peça de les mateixes dimensions, material i tipologia de lletra que l'anterior. Doncs, malgrat no estar datada, sembla lògic que fou encarregada i elaborada en el mateix moment, l'any 1691. El text inscrit reflecteix el tarannà avariç del propietari, un refrany en castellà que anuncia la mentalitat de l'hereu de Can Pou. I el refrany en clau d'advertència diu el següent:

"NO AY PARIENTE MAS SERCANO NI A MIGO DE VERDAT COMO EL DINERO EN MANO EN QUALQUIERA NECESIDAD"

Ja veieu com les inscripcions de les llindes no tan sols serveixen per datar un edifici, saber qui el va construir, o per beneir-lo. Un exemple com aquest evidencia la gran diversitat de motius que aporten aquestes peces arquitectòniques. I malgrat els segles que distancien aquell qui la llegeix de qui la va esculpir, el missatge que vol transmetre no és tan llunyà de la realitat dels nostres dies.

Finalment, una tercera llinda de les mateixes característiques que aquestes té la inscripció de la data que conclou aquesta història, l'any 1700. La data es reparteix en tota la superfície de la llinda, i la part central està ocupada per una creu i el monograma de Jesucrist (IHS) en combinació amb la inicial de Maria, esdevenint una mateixa inscripció.

¹ El Capbreu és el document o acta notarial que pretén reafirmar públicament els drets d'un Senyor feudal sobre els seus vassalls. La seva realització sovint anava lligada a moments crítics en què els vassalls posaven en dubte els drets del seu Senyor.

Senyoreta Marina.

Primera fila (d'esquerra a dreta):
 Maria, Pepita i Quimeta de Ca la
 Mercè, Teresa de Can Mates, Siseta
 de Cal Boix, Pepita de Can Martigrau,
 Remei de Can Pagès, Caterineta de Can
 Frigola, Pepita de Can Tassis, Maria de
 Can Tassis.

Segona fila: Llucieta de Can Marimont,
 Maria de Can Diego, Maria de Can Cos,
 Maria de Can Tomaset, ?, Vicenteta
 de Can Cames, Lluïsa de Ca l'Úrsula,
 Teresa de Can Jep Serra, ?.

Tercera fila: Encarnación Pou, Pepita
 de Ca l'Àngel, Antònia de Can Ballana,
 Pilar de Can Pons, Vicenteta de Can
 Raliu, Pepita de Can Font, Rossita
 de Can Pauet, Pepita de Can Pou,
 Magdalena de Can Xeliaco.

Quarta fila: Teresa Badia, Rita de Can
 Milà, Maria de Can Xeliaco, Maria
 Badia, Remei de Can Serra, Anneta de
 Can Cames, Montserrat del Molí, Lola
 de Ca l'Àngel.

Escola de les nenes. Any 1935. Fotografia cedida per la Vicenteta de Can Cames.

Mestre: Sr. Badia.

Primera fila (d'esquerra a dreta):
 Martí de Can Bagué, Martinet de Can
 Serra, Ricardo de Can Cos, Pere de Cal
 Tit, Milio de Cal Rajoler, Siset de Can
 Generós, Martí de Can Quelillo, Joan
 del Molí, Esteve de Can Llorenç, Tinet
 de Cal Curt, ?, Joan de Cal Fuster.

Segona fila: Pere de Can Colomet,
 Lluís de Can Ballana, Pitu de Can
 Marimont, ?, ?, Ricardo de Can
 Martigrau, Siset de Can Quelillo,
 Siset de Can Generós, Josep de Can
 Tomaset, Martí de Cal Barquer, Diego
 de Can Diego, ?, ?, ?.

Tercera fila: Xicu de Can Meliton,
 Pitu de Can Marull, Pere de Can Martigrau,
 Joan de Can Jep Serra, Martí de Ca
 l'Esteve Cardina, Milio de Can Candi,
 ?, Siset de Can Tomaset, Quim de Can
 Rosquilla, Salvador de Can Cardina,
 Pere de Can Frigola, Fonso de Can
 Serra, ?, ?.

Quarta fila: Pitu de Can Bagué, ?,
 Sadurní de Can Pons, Pep de Can
 Xiviu, Siset de Can Roc, Tribuno de Cal
 Frare, Pitu de Cal Blau, Lluís de Can
 Pou, Joan de Cal Carreter, Pitu de Cal
 Carreter, Martinet de Can Martigrau,
 Siset de Can Mates, Pere del Molí.

Escola dels nens. Any 1935. Fotografia cedida per la família Alabau Feliu.

Vista panoràmica de Jafre.
Any 1950.
Fotografia: S. Martí.
Cedida per Pilar Feliu.

La Missió. Any 1947. Fotografia cedida per Pilar Feliu. En primer terme, d'esquerra a dreta: Antonio de Ca l'Hostaler, Martí Mero i Quim de Ca la Ramona.

Vicenteta Batlle i Hugas. Àvia de la Vicenteta de Can Cames i de la Vicenteta de Can Raliu.

Grup de dones fent mitja. Fotografia cedida per la Vicenteta de Can Cames.

Dretes, d'esquerra a dreta: Rita de Can Milà, Pepita de Can Pou, Carmeta de Can Tins, Vicenteta de Can Raliu, Siseta de Cal Boix, Senyoreta Concepció, Pilar de Can Pei.

Assegudes, d'esquerra a dreta: Annetta de Can Cames, Remei de Can Serra, Trini de Cal Frare, Pilar de Ca la Ramona, Francisca de Can Mateu.

Martinet Font

Maria Rosa Carrera i Campi

En Martí Roura i Font va néixer a Jafre el 10 de desembre de l'any 1919. Fill de Pompeu Roura i de Maria Font.

El seu pare era fill de Cal Ros de les Costes, i la seva mare era filla única i pubilla de Can Font de la Plaça Major. En Martí va ser el segon de cinc germans, dos nois i tres noies. Una de les filles va morir en néixer i el seu pare la va batejar a casa mateix, posant-li el nom de Maria. L'hereu, en Josep, casat amb Victòria Bahí d'Ultramort, va tenir tres fills, en Josep, en Lluís i en Martí. Aquest últim, junt amb la seva muller, la Dolors de la Tallada, és la que ha acollit el nostre Martí a la seva residència de Figueres. Les germanes d'en Martí, a banda de la Maria, van ser la Teresa, casada a Flaçà, i la Pepita, encara viva, que es va casar i viu a Gaüses.

Martí, recorda qui el va batejar?

Sí, Mn. Joan Jordi. Amb ell també hi vaig celebrar la Primera Comunió Solemne.

On vau anar a escola?

A Jafre, amb el Sr. Bofill i el Sr. Boda.

En té un bon record?

Sí, hi vam aprendre força.

Quins eren els seus millors amics?

L'Enric de Cal Carnisser i en Joan Hugas de Can Casals. Donat que tots vivíem a la mateixa Plaça, estàvem pràcticament junts tot el dia.

A què jugaven?

A futbol a la mateixa plaça, a tirar-nos la pilota feta amb trossos de draps...

Quan va acabar l'escola al poble, va anar a estudiar a algun altre lloc?

No, sempre vaig treballar la terra amb el pare i amb el germà gran.

De quina manera treballaven?

Amb animals, especialment una euga. A casa també hi havia tota mena d'animals domèstics, tant pel consum familiar com per a vendre'ls a la mateixa gent del poble. També, passava un negociant a comprar-ne. Algunes vegades, els anàvem a vendre a Torroella de Montgrí amb el carro, especialment els porcs. Els vedells els venien a buscar a casa. Més tard, quan ja a casa hi vivia la meva cunyada Victòria, el bestiar principal eren les vaques per la producció de llet i, finalment, quan ens vàrem deixar les vaques, tan sols hi havia pollastres, gallines i, especialment, conills. Llavors, en Josep i la Victòria els portaven a vendre els divendres al mercat de La Bisbal, amb un «dos cavalls». Moltes vegades, anant a La Bisbal, passaven a recollir a Ultramort la tia Teresa.

Va fer el servei militar?

Sí, sóc de la quinta del quaranta, l'anomenada del «biberó». Vaig haver d'anar-hi molt jove i forçat. Això vol dir que, abans de la mili ja vaig haver d'anar a la guerra. Estava a infanteria fent emplaçaments per posar les peces d'artilleria, a més de fer «trinxeres». En Franco ens va fer presoners i ens va traslladar fins a Burgos. Després, vam ser portats a Pontevedra, en el «Campo de los Saucos». Menjàvem patates, lenties i poca cosa més. Allà, ens fe-

ien formar al matí i al vespre. Aquí hi vaig perdre quasi tots els cabells que tenia. Acabada la guerra, vaig començar la mili pròpiament dita: vaig estar a l'Àfrica, primer a Ceuta i després a Melilla. En total, entre guerra i mili, van ser sis anys.

Recorda com hi va anar fins a Àfrica?

Sí, primer amb tren fins a Cadis. Després, vam atravessar l'estret amb un vaixell.

En tots aquests sis anys, mantenies algun contacte amb la família?

Sí, ens enviàvem alguna carta i alguna fotografia. Encara n'hi ha alguna per casa.

Què va fer quan va tornar de la mili?

Vaig tornar a casa i em vaig posar a treballar al camp.

Quines eren les seves diversions aquests anys?

Seguíem les festes dels pobles veïns: Foixà, Verges, Colomers... També anàvem al cinema a Can Boira. Més tard, es treien les butaques del cinema i es feia ball amb un manubri.

Va tenir alguna núvia o xicota?

Vaig tenir molts amics i amigues. Amb tot, recordo una amiga especial, que era d'Ullà i es deia Emília. Crec que encara viu.

Anava al cafè?

Sí, el diumenge anava a jugar a la «botifarra». No tenia una parella fixa. De més grans, vam anar a Can Grau de Verges amb el meu germà, i llavors sempre feia parella amb ell. Ens agra-

A CASA HI HAVIA TOTA MENA D'ANIMALS DOMÈSTICS, TAN PEL CONSUM FAMILIAR COM PER A VENDRE'LS A LA MATEIXA GENT DEL POBLE. TEMBÉ, PASSAVA UN NEGOCIANT A COMPRAR-NE. ALGUNES VEGADES, ELS ANÀVEM A VENDRE A TORROELLA DE MONTGRÍ AMB EL CARRO, ESPECIALMENT ELS PORCS. ELS VEDELLS ELS VENIEN A BUSCAR A CASA.

L'ANY 1988 ES VA SOTMETRE A UNA OPERACIÓ DE COR «EM VAN FER CINC BYPASSOS AL CLÍNIC DE BARCELONA»... «N'HE QUEDAT MOLT CONTENT. EN TOTS AQUESTS ANYS NOMÉS HE HAGUT D'INGRESSAR UNA VEGADA A L'HOSPITAL PER PROBLEMES AMB EL COR».

dava i ho fèiem força bé.

Més tard, van haver de viure els dos germans sols, no?

Sí, en morir la meva cunyada Victòria, vam quedar dos homes sols a casa i ens vam haver d'espavilar com vam poder. Sort que en Martí i la Dolors ens van ensenyar i ajudar amb les tasques bàsiques de la casa. Jo feia de cuiner i el meu germà gran anava a fer les compres i netejava el pati. També vam continuar fent seguir l'hort.

Recordo que el van haver d'operar d'alguna cosa, no?

Sí, va ser l'any 1988. Va ser una operació de cor. Em van fer cinc «bypassos» al Clínic de Barcelona.

Pel que s'ha vist, l'operació va ser tot un èxit.

Sí, n'he quedat molt content. En tots aquests anys només he hagut d'ingressar una vegada a l'hospital per problemes amb el cor.

Me n'alegro moltíssim. Tinc entès que vostè també va tenir cura del seu germà Josep quan es va posar malalt.

Diguem que jo feia el menjar i em cuidava de la casa. Però qui realment en tenia cura eren en Martí i la Dolors. Cap al final es va anar debilitant i llavors se'l van emportar a Figueres. Jo em vaig quedar sol a Jafre. M'avorria molt i els dies se'm feien llarguíssims.

Ara és vostè que està a Figueres. Enyora Jafre?

M'agrada molt venir-hi de tant en tant, però estic molt bé amb els meus

nebots. Tenen molta cura de mi i em trobo molt acompanyat.

Què fa per Figueres?

Al matí surto a passejar fins al Mas Empordanès, continuo fins a La Rambla i torno a casa a l'hora de dinar. Després, faig una estona de migdiada i surto de nou de casa fins a la carretera d'Olot, on s'hi troba el local de la gent gran. Faig un cafetó, lleigeixo la premsa, miro com juguen a cartes i torno cap a casa. Després, miro una estona la tele fins a l'hora de sopar. Havent sopat, escolto les notícies i cap a les 10 o a 2/4 d'11 me'n vaig a dormir.

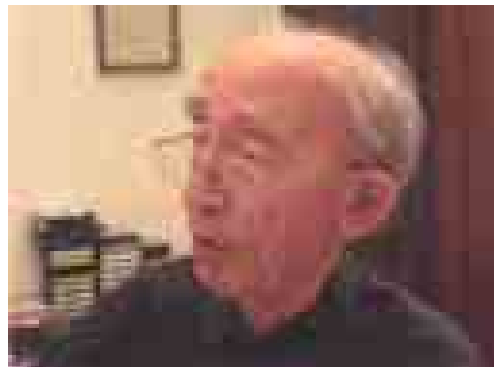
I els diumenges, fa el mateix?

Vaig a missa a la Parròquia de la Sagrada Família a 2/4 de 12 del matí. A casa sempre hem anat a missa i hem sigut creients. A part d'això, no varia massa del que faig cada dia.

No puc acomiadar-me d'en Martí sense dir que encara que ens havíem saludat moltes vegades, tant a la Plaça Major com a l'Església Parroquial de Jafre, mai havíem tingut ocasió de fer una xerrada com aquesta. A més, no vull deixar d'agrair-li la bona disposició i amabilitat que en tot moment ha mostrat. Ha estat per a mi una satisfacció parlar amb ell i gaudir del seu somriure entre murri i carinyós. Gràcies Martí, i per molts anys!

Jubilació de Mn. Martí Alabau i Cortada

El passat dia 12 de setembre es va realitzar un acte d'homenatge a mossèn Martí Alabau i Cortada a l'Església parroquial de Flaçà. El motiu d'aquesta celebració fou la jubilació del mossèn, que als seus vuitanta anys s'acomiadava de la tasca rectoral que havia dut a terme durant més de cinquanta anys en diverses parròquies.

Mn. Martí és fill de Jafre, de Can Xiviu, i n'és el més petit de cinc germans, bessó de la Mercè. Les seves arrels jafrenques han estat sempre presents al llarg de la seva vida.

Seguidament transcriurem la glossa de Mn. Martí, que va ser llegida pel Sr. Vicenç Cara el dia de la seva jubilació.

"Avui fa 80 anys que naixia al poble de Jafre Mn. Martí Alabau i Cortada, que anys a venir seria el rector de Flaçà.

Mn. Martí visqué en la casa pròpia, com a infant que era, el trasbals de la Guerra Civil, amb el que va representar de privacions i angoixes. El seu germà Enric, cridat a quintes, no tornaria a la casa paterna una vegada acabat l'enfrontament militar. Això el marcà moltíssim.

L'any 1943, de la mà del rector del poble, Mn. Miquel Feliu, ingressà al Seminari de Girona. Hi estudià tota

la carrera eclesiàstica. L'any 1954 fou ordenat sacerdot i celebrà la primera missa el 7 de juliol a la Parròquia de Sant Martí de Jafre i l'endemà al Santuari de la Font Santa.

Aquell mateix estiu inicià el servei parroquial a la Diòcesi de Girona com a coadjutor d'Arenys de Munt, amb residència a Torrentbó. Aquí, a més de les obligacions sacerdotals, tenia encomanada l'escola de la població. Segurament aquesta primera etapa de ministeri el portà a treballar amb joves: casals, colònies, campaments... Passà després al Mercadal de Girona com a vicari.

La seva primera destinació com a rector, encara que per poc temps, fou la Parròquia de Pedret i Marzà, a l'Alt Empordà, i es pot considerar que va ser el pas preliminar per demanar l'ingrés a la Casa Missió de Banyoles. Casa Missió, fundada el 1863, s'organitzà per acollir una comunitat de capellans di-

**L'ANY 1954 FOU
ORDENAT SACERDOT I
CELEBRÀ LA PRIMERA
MISSA EL 7 DE JULIOL
A LA PARRÒQUIA
DE SANT MARTÍ DE
JAFRE I L'ENDEMÀ AL
SANTUARI DE LA FONT
SANTA.**

COM A MISSIONER, MN. MARTÍ VISITÀ QUASI TOTES LES PARRÒQUIES DEL BISBAT DE GIRONA I D'ALTRES D'ARREU DE CATALUNYA. ERA EL TEMPS DELS NOVENARIS, LES SANTES MISSIONS, LES SETMANES MARIANES... MN. MARTÍ, AMB GRAN ZEL, DEIXAVA BON RECORD A ON ANAVA A ESCAMPAR LA BONA LLAVOR DE LA PARAULA DE DÉU.

Mn. Modest Prats, Mn. Martí Alabau i Mn. Pujol.

ocesans amb la missió de dedicar-se a la predicació. Casa Missió tenia els millors predicadors del moment.

Com a missioner diocesà, Mn. Martí visità quasi totes les parròquies del Bisbat de Girona i d'altres d'arreu de Catalunya. Era el temps dels novenaris, les santes missions, les setmanes marianes... Mn. Martí, amb gran zel, deixava bon record a on anava a escampar la bona llavor de la paraula de Déu.

Durant aquest temps aprofità per ampliar estudis i viatjà principalment per França. Era necessari que els missioners fossin els motors de les parròquies i del Bisbat, doncs calia que tinguessin una formació sòlida.

Mn. Martí, juntament amb altres missioners, es féu càrrec de la Parròquia de La Canya i de les de la Vall de Bianya.

Uns anys més tard, el Sr. Bisbe cregué oportú que prestessin ajuda al rector de Palafrugell. Mn. Martí, a més de la

tasca parroquial, s'encarregà de l'assignatura de religió de l'Institut de Batxillerat de la població. Tot aquest treball el portà a terme junt amb els estudis de llicenciatura en Filologia Catalana a la Universitat Autònoma de Barcelona.

El Bisbe Jaume Camprodon li encarregà més tard la direcció dels Mitjans de Comunicació dels Bisbat. A la vegada era capellà de les monges cistercenques de Salt. L'any 1980 Mn. Martí començà a anar a celebrar la missa a la Parròquia de Sant Cebrià de Flaçà, on fins aquest any 2010 n'ha estat el rector. Els qui han estat més a prop seu, destaquen la seva gran tasca de remodelació material i humana. Una de les seves obres més importants és l'impuls de restauració de la Parròquia, assenyalant molt especialment l'acabament del campanar i la restauració de la façana de l'església. El pas de Mn. Martí pel poble de Flaçà al llarg d'aquests trenta anys ha deixat una petjada impossible d'esborrar. Per molts anys!"

Fa 50 anys...

Aigua i sanejament

Josep Alabau i Coloma

Els habitants de Jafre, ara fa 50 anys, canviaren la forma de viure. La instal·lació de la xarxa d'aigua potable i el corresponent clavegueram hi ajudaren moltíssim.

Fins aquest moment els principals abastaments d'aigua potable o de boca, com es diu ara, eren les dues fonts. La més important era la del poble que es troba junt a la carretera a mitja pujada. En menys escala també s'anava a la Font Santa. L'aigua del rec del molí també era aprofitada per a molts usos.

Poques cases de la població tenien pou, i aquests, fora d'alguns molt contats, quan venia l'estiu o època de sequera quedaven sense aigua. Moltes cases enfondeixen el pou una i una altra vegada, però la quantitat d'aigua no augmenta. Les cisternes no eren suficients ni en número ni en capacitat.

Anar a buscar aigua a la font era una cosa normal. Podríem presentar tot un ventall d'anècdotes relacionades amb el anar a cercar aigua: els càntirs trencats, les galledes vesades a mig camí de casa....Voldria explicar però, dos fets que vaig viure. La mare d'un company mana al fill que vagi a la font. El noi no hi vol anar, però al final, després de dir que trencaria el càntir, hi va. La qüestió és que mentres emplenava el càntir es tomba i toca el tap de ferro de la font i es trenca. Ja podeu imaginar-vos tota la problemàtica que seguí. La mare mai va creure que no ho havia fet expressament. El pobre noi estava desesperat.

Un veí del poble arriba del camp assedegat i veu que la seva dona és a cercar aigua, no hi ha els càntirs a casa. L'home va a la font i troba la muller fent cua per emplenar (era una temporada que la font rajava poc). Va fins on es trobava la muller, agafa el càntir i el rebot per terra i el trenca.

L'aigua sobrera de la font anava a parar a un

gros abeurador que estava junt a les parets que formaven, en un principi, la plaça de la Font. S'anava també, a la font per abeurar el bestiar que en aquell moment n'hi havia a cada casa. Aquest menester es feia de dues maneres, o bé es portava aigua amb samals o galledes a casa o es conduïen els animals fins a la font. Uns els portaven lligats, altres animals instintivament anaven solts. L'amo els vigilava tot darrera. Era bonic veure tot un seguit de cavalls, vaques...en direcció a la font o tornant a llur casa un cop mitigada la set sense que es despistessin.

La mainada ja estaven acostumats a interrompre els jocs de la plaça o dels carrers quan passaven animals que anaven o venien de la font. Era famós el crit: no val que passa una vaca! Un cavall!...i el joc quedava immediatament parat fins quan l'animal havia passat. Eren temps diferents. El que sí puc dir és que no passà mai cap accident important. Tot plegat estava dins la vida pròpia i típica de la població.

L'aigua sobrera del primer tram de l'abeurador anava a un gros safareig que quedava a

Anar a buscar aigua a la font amb el càntir era una cosa normal. Fotografia del sobreeixidor de la Font Santa.

L'AIGUA SOBRERA DE LA FONT ANAVA A PARAR A UN GROS ABEURADOR QUE ESTAVA JUNT A LES PARETS QUE FORMAVEN EN UN PRINCIPI, LA PLAÇA DE LA FONT.

S'anava també, a la font per abeurar el bestiar.

ES BUSCA, EN PRIMER MOMENT SI L'AIGUA ÉS POTABLE I ES DEMANA A SANITAT EL CERTIFICAT CORRESPONENT. LA DIRECCIÓ GENERAL DE SANITAT DE GIRONA EN DATA 29 DE NOVEMBRE ENVIA A L'AJUNTAMENT DE JAFRE EL CERTIFICAT CORRESPONENT INDICANT QUE L'AIGUA DE LA FONT ÉS POTABLE.

la part sud del conjunt de la font (l'aparcament dels autocars actual). Estava format per un gros safareig rectangular i un departament més petit que servia per esbandir la roba. Aquí hi acudien la major part de les dones del poble a fer la bugada. Algunes famílies construïren a l'hort, junt al rec del molí, un safareig per ús particular. Als anys 50 es construï un gran safareig comunitari en el rec del molí junt al Pont de l'Illa.

Una altra manera de tenir aigua era anar-la a cercar amb carros, en els quals s'hi havia acoplat una bóta. En aquest cas s'anava principalment al rec. Primerament s'emplenava la bóta a base de galledes, però aquest afer millorà moltíssim quan es va instal·lar una bomba manual al darrera del rentador del Pont de l'Illa.

Com veiem cercar aigua, tant si era per la casa com pels animals, ocupava gran part de la tasca diària i més principalment a les persones que vivien lluny de la font. No oblidem que les dones, en aquell temps, anaven al camp i quan arribaven cansades a casa, si volien coure el dinar o tenir aigua fresca (no hi havia neveres) no tenien cap més remei que desplaçar-se fins a la font i tornar a casa carregades amb l'apreciat líquid. Aquesta problemàtica era molt coneguda i es buscava una solució, encara que no es veiés possible en aquell moment.

La possibilitat es veié per part dels membres del Consistori Municipal format per l'Alcalde, Martí Batlle i Perich, i els regidors Llorenç Alabau i Pagès, Joan Bonany i Santaló i Josep Teixidor i Ferrer. El secretari era el Sr. Josep Anguila i Gironès, arrel

d'unes disposicions publicades en el B.O. de la Província. El primer document que fa referència a la problemàtica d'abastament d'aigua i clavegueram del poble de Jafre el troben en l'acta de la Sessió Municipal extraordinària celebrada el 10 de setembre de 1958 s'acorda demanar ajuda tècnica i financera a la Diputació Provincial de Girona per portar a terme l'obra de referència. La quantitat inicial és de 337.500 pessetes per l'aigua i 315.000 pessetes pel sanejament. Per aquest fi l'Ajuntament es compromet a aportar 72.500 pessetes. Donat el curt termini que hi ha per atendre tal petició demana que es redactin els projectes pertinents com més aviat millor, ja que del contrari, quedarien exclosos per haver caducat el termini de presentació.

El projecte d'abastament d'aigua és redactat per l'Enginyer encarregat, Sr. Esteve Barceló i Bertran, i examinat per l'Enginyer director, Sr. Izquierdo. És signat el 29 de novembre de 1958. Fa constar que es redacta tal projecte en virtut de l'acord entre l'Excm. Diputació de Girona i l'Ajuntament de Jafre que va tenir lloc el 16 d'octubre de 1958 en compliment de l'ordre expressa de la Presidència de la Diputació.

Detalla com la font que hi ha al poble té el cabal suficient per l'abastament de la població mitjançant les màquines pertinents servint-se de conduccions d'uralita de pressió fins a un dipòsit regulador situat a la part alta del poble.

Es busca, en primer moment si l'aigua és potable i es demana a Sanitat el certificat corresponent. La Direcció General de Sanitat de Girona en data 29 de novembre envia a l'Ajuntament de Jafre el certificat corresponent indicant que l'aigua de la font és potable.

Calia encara un altre estudi. Veure si la font era prou caudalosa per abastar a tota la població. A tal fi, es realitza un complet estudi que diu que la font raja 0,6 litres per segon o sia uns 2.170 litres a l'hora. Caldria però construir junt a la font un dipòsit de captació de 31.900 litres de capacitat, que com es veu en el Plec de Condicions Facultatives seria la que podria sortir de la font quan no funcionés el motor impulsor. L'aigua de la font passaria a aquest dipòsit i d'aquí, mitjançant un motor situat a la caseta de màquines, impulsarà l'aigua fins al

dipòsit de distribució que es construirà a la part alta del poble junt al camp de futbol en terrenys propietat de la Parròquia coneguts com el Padró.

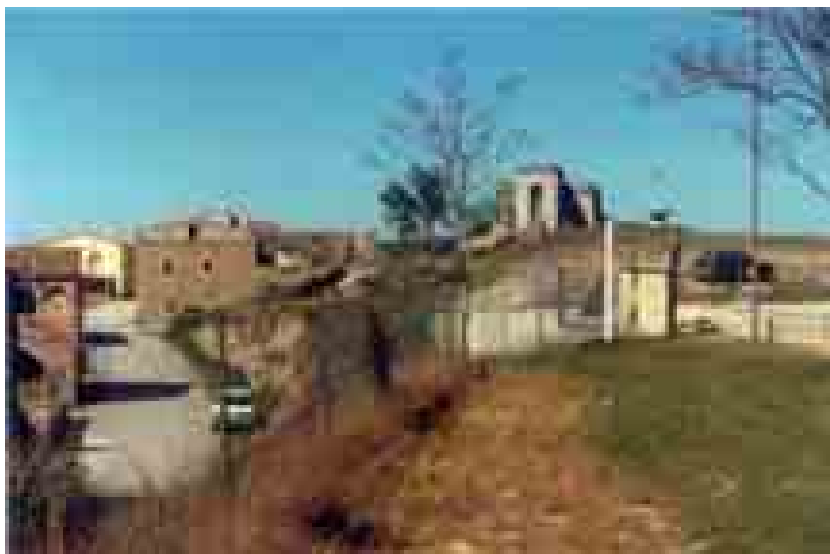
L'aigua serà injectada a la xarxa distribuïdora, ja que la tuberia d'elevació fins al dipòsit serà la mateixa conducció. L'aigua puja i baixa pel mateix tub, solució permesa pel terreny i la situació del dipòsit. D'aquesta manera s'estalvia una altra conducció de subministre i molta energia, ja que l'aigua que es gasta en els llocs baixos no cal elevar-la al dipòsit a l'anar directament des de la bomba als consumidors. Per a tal fi es disposa d'un motor elèctric i un altre d'explosió pel cas de manca de llum o averia.

Es construeix una canonada principal de distribució i d'altres secundàries a fi de donar servei a totes les cases del poble. Les tuberies són de calibre diferent segons l'aigua que necessita cada lloc, però han de resistir una determinada pressió i per això seran de fibraciment (Uralita Eternit) de 10 "atmosferes". També es té present la distribució, forma i funcionament de les boques d'incendis.

Respecte al sanejament hem de dir que el projecte fou realitzat pel mateix enginyer del de l'abastament d'aigua. Porta la data del 4 d'abril de 1959. Es té present el nombre d'habitants de la població i la quantitat d'aigua que subministra la font. Per les aigües pluvials s'ha dividit el poble en Quatre zones que abarquen un total de 8 Ha., indicant, en cada zona, la possible aigua que es pot recollir.

El destí final de les aigües residuals és l'acèquia Setmanat que passa no lluny del poble. Les aigües de dita acèquia es destinen al regadiu dels Camps de la comarca. Té un caudal important, cosa que fa que no sigui necessària la depuració de les aigües que hi envia la població. Hem de pensar que això fa 50 anys i de depuradores quasi no se'n parlava i menys per a les poblacions petites. Els rius i canals servien per a tot. Ara en paguem les conseqüències de la falta de previsió i visió de futur. Molts rius i el Ter en concret és més una claveguera que no el que hauria de ser.

El sanejament es farà a base de tubs de gres de 20, 25 i 30 cm. De diàmetre i tubs de formigó centrifugat pels de 40 i 45 cm. La longitud total del desaigua és de 2149m. i

la profunditat mitjana de soterrament és de 0,60m. Això comportà molts i molts problemes ja que la major part, per no dir tota la població, està assentada sobre roca, cosa que comportà tota una problemàtica de forma i mitjans.

Es va obrir part del fossat a pic i a pala, si era possible. També es féu en molts i molts trams a base de barrinades. Es feien els forats pertinents amb la berrina, moltes vegades mogudes a mà o de forma mecànica i a base de la càrrega dels corresponents explosius s'anava obrint pas. Aquest sistema causà algun ensurt. Aquell que no havia sentit el crit de: Foc! O el que esperava hores per poder tornar a casa a causa de la runa.... Una nota de modernitat aportà l'obra per el poble fou un compressor que superava tota la forma de treballar fins aquell moment. No era com els actuals. Pensem que començaven a entrar en el mercat i mancaven moltes millores i perfeccions que veiem en els d'ara. Servint-se de tots aquests mitjans obriren els carrers de la població, que en aquell moment semblava més un lloc de regions devastades que no que s'hi portés a terme una obra de gran millora.

Tota aquesta problemàtica causà problemes a persones que volent sortir de casa i no calcular bé les distàncies caiguessin i es fracturessin alguna part del cos. Moltes persones grans no podien sortir de casa durant temps...No cal dir, que per aquests motius, encara que les obres es realitzessin segons el previst, algú les considerés eternes.

Repasant les actes municipals de Jafre de

El dipòsit de distribució es va construir en terrenys propietat de la Parròquia coneguts com el Padró. Fotografia de l'any 1986.

EL DESTÍ FINAL DE LES AIGÜES RESIDUALS ÉS L'ACÈQUIA SETMANAT QUE PASSA NO LLUNY DEL POBLE. LES AIGÜES DE DITA ACÈQUIA ES DESTINEN AL REGADIU DELS CAMPS DE LA COMARCA. TÉ UN CAUDAL IMPORTANT, COSA QUE FA QUE NO SIGUI NECESSÀRIA LA DEPURACIÓ DE LES AIGÜES QUE HI ENVIA LA POBLACIÓ.

L'aigua sobrera de la Font Santa anava a parar a un abeurador que estava a l'entrada del santuari.

ES VA OBRIR PART DEL FOSSAT A PIC I A PALA, SI ERA POSSIBLE. TAMBÉ ES FÉU EN MOLTS I MOLTS TRAMS A BASE DE BARRINADES. ES FEIEN ELS FORATS PERTINENTS AMB LA BARRINA, MOLTES VEGADES MOGUDES A MÀ O DE FORMA MECÀNICA I A BASE DE CÀRREGA DELS CORRESPONENTS EXPLOSIUS S'ANAVA OBRINT PAS. AQUEST SISTEMA CAUSÀ ALGUN ENSURT.

l'any 1959 trobem tot un ventall d'acords i exposicions al públic que fan referència a la instal·lació de l'aigua i el desaigua. Mostrem-ne unes quantes:

- 10 juliol 1959. S'exposa al públic el projecte de l'aigua. L'Ajuntament l'aprova i ho comunica a la Comissió Provincial dels Serveis Tècnics.
- 2 agost 1959. S'exposa al públic el projecte del sanejament.
- 9 agost 1959. S'aprova el pressupost extraordinari.
- 23 agost 1959. S'acorden les contribucions especials.
- 16 setembre 1959. S'accepta la subvenció a fons perdut.
- 18 setembre 1959. S'exposa al públic el pressupost extraordinari.

Quan les obres eren ja quasi acabades una ordre emanada de la superioritat indicava a tots els alcaldes que feia 20 o més anys que estaven al davant del consistori serien rellevats. En compliment de tal disposició l'Alcalde Martí Batlle i Perich fou rellevat per Josep Grau i Font el dia 23 de setembre de 1960, si bé, els regidors que formaven el Consistori: Llorenç Alabau i Pagès, Joan Bonany i Santaló i Josep Teixidor i Ferrer continuaren en el càrrec fins el 5 de febrer de 1961 en que es nomenen els nous Joan

Ollè, Pere Cudí i Josep Teixidor.

Aquest nou Ajuntament tingué la feina d'arranjar els últims detalls d'una obra molt important per a la població. S'acabà que moltes aigüeres tiessin directament les aigües al carrer, causant molèsties, pudors i perills. Moltes persones ens podrien dir el que tingueren que fer per no quedar molles al passar pel carrer, principalment després de dinar o sopar. Encara a hores d'ara en algunes cases es veuen restes del forat de l'aigüera que dóna al carrer, però per tranquil·litat de tothom els he de dir que estan tapats. Gràcies a l'ajuda de l'Estat i de la Diputació Provincial de Girona, Jafre pogué tenir aigua i sanejament aportant el poble 146.219,92 pessetes. En aquell temps era una quantitat important per un municipi de 447 habitants. Aquest import es va repartir entre els veïns del nucli del poble segons el líquid imposable de les finques urbanes. El que pagà cada casa va de les 3.375,05 pessetes que pagà Josep Grau i Lloveras a les 166,55 pessetes en Lluís Teixidor Pagès. Les obres costaren en total 932.769,24 pessetes.

Forma com es pagaren:

- Aportació de l'Estat pel sanejament: 315.000 pessetes
- Aportació de l'Estat per l'aigua 337.500 pessetes
- Subvenció a fons perdut de la Diputació 47.477,32 pessetes
- Anticipi a reintegrar de la Diputació sense Interessos a tornar en 10 anys 86.500 pessetes
- Aportació del municipi (Contribució especial) 146.291,92 pessetes

Actualment ens poden semblar quantitats no molt importants, però si que ho eren en aquell moment.

Durant aquests 50 anys s'ha procurat millorar l'obra ampliant la xarxa de distribució, nou dipòsit i pous de captació que asseguren l'aigua i no diposar solament de la font.

Són 50 anys en els quals gràcies a l'aigua el poble ha canviat molt i per bé.

Les imatges de la Verge de la Font Santa

Mn. Joan Planellas

L'origen d'una imatge de la Mare de Déu a la Font Santa es remunta al 25 de juny de l'any 1461. En aquell dia de l'inici d'estiu, va tenir lloc una mena d'assemblea o reunió general del poble de Jafre a l'Església Parroquial –encara era l'antiga Església romànica– en la que també hi va assistir el Vicari General del Bisbat de Girona, Dr. Bartomeu Travesset. Es tractava de decidir i ordenar què fer amb tota la gent que acudia a aquella font amb forma de bassa, coneguda per «Font dels Horts Maria». A partir de la trobada que havia tingut en Miquel del Mas Castelló, un divendres de novembre de l'any anterior, amb un misteriós jove que li havia indicat les qualitats medicinals i curatives d'aquella aigua, una munió de gent vinguda de tot arreu visitaven cada dia aquella bassa. Consta documentalment que malalts de la vista i atacats de reuma, mal de coll i paràlisi, havien quedat guarits.

Davant aquella font que per a molts havia començat a ser «Santa», fruit de la reunió tinguda a la Parròquia, es decidí arreglar l'indret voltant-lo d'una tanca, construint-hi unes piscines i uns rentadors per als ulls. A més, a proposta del mateix Vicari General, es decidí aixecar al costat de la font una capella a honor de la Mare de Déu sota l'advocació de «Nostra Dona de Gràcia», i es donà permís per recollir almoines arreu de la diòcesi a fi de poder fer front a les despeses.

És de notar que, en aquesta època (segle XV), el culte a la Mare de Déu introdueix advocacions com Esperança, Consolació, Gràcia, els Dolors i la Pietat. Pel que fa a Santa Maria de Gràcia, el Santuari de

la Font Santa fou el primer lloc de la diòcesi on s'introduí aquesta advocació com a titular d'Església (any 1461). Prescindint de l'erecció d'altars dins esglésies ja existents, a la segona meitat del segle XV i poc després de la dedicació del Santuari de la Font Santa, trobem capelles de la Mare de Déu de Gràcia a Lloret (a.1472), Empúries (a.1475), Olot (a.1478) i Palamós (a.1507).

S'aixecà, doncs, el Santuari i molt aviat es venerà una imatge de la Verge, la primera que va tenir la Font Santa. Va ser tallada en xiprer, policromada i daurada. Aquesta és la imatge que va ser destruïda l'any 1936, en motiu de la Guerra Civil, salvant-se tan sols el cap que, guardat en una urna, va ser robat el proppassat 30 d'abril juntament amb la segona imatge construïda l'any 1939. A manca de cap fotografia –fins i tot, al seu moment vam consultar diversos arxius històrics, com el mateix «Arxiu Mas» de Barcelona– l'única descripció que hem trobat de la primera imatge és la que ens proporciona el P. Narcís Camós en el seu llibre *Jardín de María* de l'any 1657. Ens diu que tenia tres pams d'alçada, estava

Nova imatge de la Mare de Déu de la Font Santa.

EL PROPER 25 DE JUNY DE 2011 FARÀ 550 ANYS DE LA DECISIÓ FETA PEL POBLE DE JAFRE DE CONSTRUIR EL SANTUARI, AIXÍ COM DE MODULAR LA PRIMERA IMATGE DE LA VERGE. PER TANT, EL NOU ANY QUE INICIEM, AMB UNA DATA TAN SENYALADA PER AL SANTUARI I AMB UNA NOVA IMATGE DE LA MARE DE DÉU, ESDEVÉ PER A TOTS UN REPTE.

dreta i portava el Diví Infant al braç esquerre. Heus ací el que, textualment, ens descriu: «La imagen es de ciprez, está en pie, es pintada y dorada en parte. Tiene de alto tres palmos. El Jesús tiene en la mano izquierda sentado, el cual tiene en su izquierda un pomico dorado».

Acabada la Guerra Civil, després del saqueig i espoliació dels béns del Santuari, amb la desaparició de la imatge de la Mare de Déu acabada de descriure, es decideix modular-ne una de nova. La nova imatge tindrà unes formes i un estil molt diferents a la primera, construïda el 1461. Mn. Miquel Feliu, que serà rector de la Parròquia des del 1939 al 1968, encarregà al taller olotí «El Renacimiento», actualment desaparegut, la nova imatge. Aquesta, asseguda en un setial i amb uns 90 cm. d'alçada, portava Jesús assegut damunt del genoll dret de la Mare i una font a la mà esquerra. La factura, que es conserva a l'Arxiu Parroquial, porta la data de 30 d'octubre de 1939 i és de 434 pessetes. La imatge, fou beneïda a l'església Parroquial per Mn. Miquel el mateix dia de la festa de Sant Martí de 1939. Posteriorment, el 19 de novembre, amb solemne processó de la Parròquia al Santuari, s'entronitzà en el presbiteri del mateix a una alçada adient, donat que l'actual altar cambril, obra de la «Casa Brunet» d'Olot, no es construiria fins a l'any 1945.

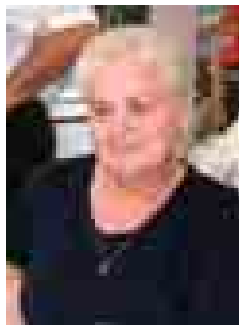
Arran del luctuós succés del passat 30 d'abril en el qual uns lladres s'emportaren aquesta segona imatge, fa uns mesos la Parròquia va decidir adquirir-ne una de nova. En primer lloc, es decidí que el model i les mides havien de ser semblants a la que havia presidit el cambril els darrers setanta anys. L'opció era clara: un canvi massa considerable en aquest sentit, no s'adiria amb l'actual cambril i amb l'estil del Santuari. Després de les gestions oportunes, es va encarregar al taller «Art Carré» d'Olot la construcció de la nova imatge. Amb tot, calia buscar un bon escultor, donat que no es van poder trobar els motlles de la imatge anterior. S'optà pel Sr. Antoni Delgado, de Romanyà

de la Selva, que té obra molt reconeguda a diverses esglésies de la diòcesi i ha treballat també en obra pública per a diverses institucions. L'escultor ha modelat la imatge en fang per després poder fer el motlle i elaborar la nova imatge amb materials més resistents. Com és obvi, s'ha donat llibertat a l'artista per tal que, a partir del model anterior, hi donés la seva empremta i estil personals. Al final, ha tingut lloc l'obra de pintura i policromia, a càrrec del reconegut pintor olotí Sr. Ramon Duran, amb un resultat que millora artísticament la imatge anterior. Amb goig, aquesta nova imatge s'ha pogut beneir i dedicar al culte en una jornada mariana ben adient, la de la Solemnitat de la Puríssima, amb una celebració presidida pel Sr. Bisbe de Girona, Mons. Francesc Pardo, i amb la concurrència dels cristians i devots de la Parròquia de Jafre i dels altres pobles veïns.

Hem descrit breument la història de tres imatges per a un Santuari que corresponen a tres èpoques diferents, però amb un denominador comú: l'escalf de la fe i de l'esperança cristiana de moltes generacions de jafrencs i dels altres pobles veïns.

El proper 25 de juny de 2011 farà 550 anys de la decisió feta pel poble de Jafre de construir el Santuari, així com de modular la primera imatge de la Verge. Per tant, el nou any que iniciem, amb una data tan senyalada per al Santuari i amb una nova imatge de la Mare de Déu, esdevé per a tots un repte. I aquest repte no és altre que, tot recordant el passat, mirem amb coratge cap al futur. Perquè ens cal reflexionar sobre les nostres arrels cristianes i vetllar perquè, com han fet tantes generacions rere nostre, siguem capaços de traspasar la torxa de la fe a les noves generacions, amb aquell alè vital que ha mantingut l'estima pel Santuari de la Font Santa i per la Mare de Déu de Gràcia. Perquè ella, la «plena de gràcia», esdevé la intercessora de totes les «gràcies», és a dir, dels dons espirituals i materials per a tots els qui estem de pas per aquest món de neguits i esperances.

Teresa Alabau i Oliveras

Pollastre amb salsafins

Marta Valls

Preparació:

Tallar el pollastre a trossos, salpebrar-lo i rostir-lo amb una cabeça d'all, una mica de farigola i molt poc api. Fem un sofregit de ceba trinxada, una mica de pastanaga i api, i hi barregem el pollastre. Afegim una cullereta de tomàquet, una mica de conyac i aigua.

Tot plegat ha de fer el xup-xup tres quarts d'hora.

A part, haurem enfarinat i fregit els salsafins (si aquests són congelats no deixar-los descongelar del tot per enfarinar-los). Els afegim al pollastre i acabarem el guisat amb una picada d'ametlles, all i julivert.

Ingredients:

1 pollastre
1 cabeça d'all
Farigola
Api
1 ceba
Pastanaga
Tomàquet
Sal i pebre
Conyac
Picada (ametlles, all i julivert)
Salsafins

Coulant de xocolata

Clara Carreras

Preparació:

Posarem els ous i el sucre en un bol i els barrejarem amb una batedora elèctrica per tal de triplicar el volum. Mentrestant podem escalfar el forn a 220°C. A part desfarem al bany maria la xocolata juntament amb la mantega. Quan tenim la barreja de la xocolata i la mantega tèbia ho abocarem dins el bol del sucre i els ous, tot barrejant encara amb la batedora. Finalment posarem la farina passada per un colador, aquesta vegada ho remenarem amb una espàtula.

Preparem uns motlles de flameres untats de mantega i un pols de farina perquè no s'enganxi a l'hora de desmotllar-ho. Ho posem dins els motlles i al forn uns 6 o 7 minuts tot controlant que no quedi massa cuit. El secret és que ha de quedar cru per dins.

Ingredients:

3 ous grossos
100 gr. de sucre
90 gr. de xocolata negra amarga
95 gr. de mantega
45 gr. de farina

Aquestes postres són molt senzilles de fer i resulten molt bones. Per acabar encara millor ho podem acompanyar d'una bola de gelat de vaini-lla o torró.

Imatges pel record...

Fotografia cedida per Quimeta Oliveras

Drets (d'esquerra a dreta): Pitu de Can Meli, Quim de Cal Blau, Joan de Cal Carreter i Pitu de Cal Carreter.

Ajupits i asseguts (d'esquerra a dreta): Martí de Can Boira, Pitu de Cal Blau, Pep de Can Xiviu, Salvador de Can Cardina, Joan de Sabadell, Llorenç de Can Mates.

L'arrossada de Jafre. Any 1985.

Sidro de Can Quelillo, Tià de Ca la Gerònima, Miquel de Can Canet, Màrio de Can Navarro, Pitu de Can Castañer. En segon terme, també hi apareixen: Josep Deusedes, Jordi de Can Berga, Siset de Can Navarro.

Equip d'aficionats. Any 1959.

Fotografia cedida per la família Alabau Feliu.

Drets (d'esquerra a dreta): Martí de Can Mero, Jordi de Can Berga, Josep Anguila, Antonio de Can Barò, Quim de Ca la Ramona, Siset de Can Bagué, Siset de Can Quelillo.

Ajupits (d'esquerra a dreta): Sidro de les Olives, Quim de Ca la Xica, Martí de Can Quelillo, Xicu de Can Meliton, Enric de Can Bagué.

La Missió. Any 1947. Fotografia cedida per Pilar Feliu.

A la part esquerra de la fotografia hi hem reconegut: Joan de Can Pons, Quim de Can Rosquilla, Esteve de Can Llorenç.

A la part dreta: Pitu de Cal Blau, Pep de Can Xiviu, Martinet de Can Font, Pitu de Can Marull, Diego Font (de Can Diego)